

Ο' ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΖΑΤΙΚΗΣ

ΙΗ^Μ ΤΟΜΟ^Λ

THE ORTHODOX OBSERVER

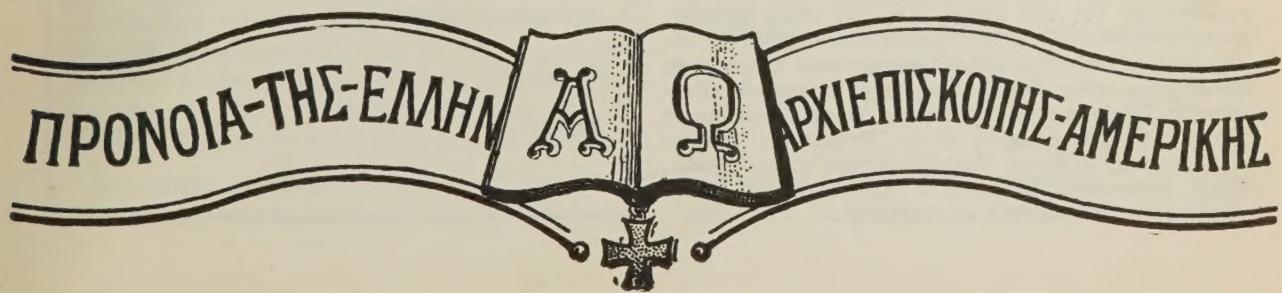
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1952

ΑΡΙΘΜ

390

Η ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ Β. καὶ Ν.

Βιθλιοκρίσια

THE LAND AND PEOPLE OF GREECE. 'Υπό Θ. Γιαννακούλη. J. B. Lippincott Co., New York. — 'Ο ποιητής Θεόδωρος Γιαννακούλης ἔχαρισεν εἰς τὴν Ἀμερικήν ἔνα κομμάτι τῆς Ἑλλάδος πού ἀντιπροσωπεύει δλόκληρη τὴν ἔννοιά της. Τὸ κομμάτι αὐτὸ περικλείει τὴν Γεωγραφία, τὴν Ἰστορία, τὴν Ἐθνογραφία και τὴν Κοινωνία τῆς Χώρας, ἡ δποια δὲν ἔπαινε νὰ εἶναι και σήμερον ἀκόμη πηγὴ ἐμπνεύσεως και ἔνδιαφέροντος δι' δλον τὸν κόσμον. Τὸ βιθλίον τοῦ κ. Γιαννακούλη «The Land and People of Greece», εἶναι γραμμένο μὲ ποιητικό κάλλος, ώστα μιὰ Ἡροδότειος ἀφήγησις.

Γεννημένος στὴν Κόρινθο, θαπιτισμένος μέσα στὰς παραδόσεις τῆς γραφικῆς του πατρίδος και σπουδασμένος ἀπὸ νεαρωτάτην ἡλικίαν στὰ κατώτερα και ἀνώτατα ἰδρύματα τῆς Ἀμερικῆς, δ Γιαννακούλης, δ λαζευτής τοῦ Ἑλληνικοῦ και τοῦ Ἀγγλικοῦ στίχου, ἔλαξεν μιὰ ἀφήγησι, ἔνα σύντομο βιθλίο ἀπὸ 118 σελίδας (ἔξαιρουμένων τῶν 17 δλοσελίδων εἰκόνων) περὶ Ἑλλάδος, ποὺ λέγει τόσα δσα δὲν θὰ ἔλεγαν ὀλόκληροι τόμοι. Τὸ βιθλίον αὐτὸ σὲ μεταφέρει στὴν Ἑλλάδα, τὴν παλιὰ και τὴν νέα, τὴν Ἑλλάδα τῆς δόξης και τὴν Ἑλλάδα τῆς καρτερίας και τοῦ μαρτυρίου, σὰν νὰ πρόκειται περὶ κινηματογραφικῆς ταινίας δποι ἔξειλοσεται ἡ Ἰστορία της, δποι ὅλεπεις τὰ νησιά και τὰ Βουνά και τὰς θαλάσσας της, και δποι ἀγροικῆς τοὺς παλμούς και τὰ συναισθήματα ἐνὸς ἀληθινὰ μεγάλου λαοῦ. Ἡ μαεστρία του εἶναι κυρίως εἰς τοῦτο: ὅτι λέγει πολλὰ μὲ τόσο λίγα λόγια. Πῶς τὸ κατώρθωσε; Εἶναι εῦ-

ΔΗΛΩΣΙΣ

Απὸ τοῦ μηνὸς Ὁκτωβρίου ή ἀλληλογραφία πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητὴν θὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν:

THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy
Garrison, N. Y.

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ἑξωφύλλου

Τὴν 24ην Ιουλίου ἐγένετο εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον σύσκεψις δλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ. Συνεζήτηθσαν κατ' αὐτὴν δλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπήν μας και ἀπεφασίσθη δπως αἱ τοιαῦται συσκέψεις πραγματοποιοῦνται τοῦ λοιποῦ δις τοῦ ἔτους. Εἰς τὴν ἀναμνηστικὴν φωτογραφίαν τοῦ ἔξωφύλλου μας, ληφθεῖσαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, εἰκονίζονται κατὰ σειράν, ἔξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιά, οἱ: Θεοφίλεστατος Ἐπίσκοπος Ὁλύμπου κ. Δημήτριος, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. κ. Μιχαήλ, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος και Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζού κ. Ἰεζεκίηλ.

κολο νὰ παραλειψῃς πολλὰ ἀπὸ τὴν Ἰστορία τῆς Ἰαπωνίας, τῆς Βραζιλίας, και τῶν ὄλλων χωρῶν διὰ τὰς δποιας δ Ἐκδοτικὸς Οἰκος Lippincott ἔξεδωκεν εύσυνοπτα βιθλία. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ παραλειψῃς κάτι ἀπὸ τὸ ἔπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ βιθλίον σου. Διότι κάθε νησὶ και ἀκρογιάλι, κάθε θάλασσα και βουνοκορφὴ τῆς Ἑλλάδος θυμίζει και μιὰ δδεξ, ἔνα παλαιὸ δη νέο κατόρθωμα.

Καὶ δημος! «Τὸ μαργαριτάρι τοῦ Αιγαίου», δπως τὸ τιτλοφορεῖ δ Γιαννακούλης, «Ἡ κληρονομιά τοῦ Ὁλύμπου, τὰ Ἰστορικὰ και πολεμικὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ ΟΧΙ τοῦ Μαραθῶνος, μέχρι τοῦ ΟΧΙ τοῦ 1940 και τῶν τελευταίων ημερῶν, εἶναι μὲν γραμμένα σύντομα, ἀλλ' εἶναι γραμμένα σὲ μιὰ διγγλικὴ ποὺ τὴν ροφᾶς, ἀγγλικὴ ποὺ φέρη τὴν σφραγίδα τῆς γλωσσικῆς γνησιότητος και ταυτοχρόνως τῆς φιλοσοφικῆς ἐμβαθύσεως και κοινωνικῆς και πολιτικῆς παραπηρητικότητος ποὺ δχι μόνον δίδουν τὴν ἐντύπωσι τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἔργου, ὀλλά και προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν. Τὰ προτερήματα αὐτὰ σκεπάζουν μιὰ - δυὸ μετατοπίσεις στὶς λεπτομέρειες και καθιστοῦν τὸ βιθλίο πολύτιμο ἀνάγνωσμα και δῶρο γιὰ τοὺς νέους και τὰς νέας, τερπνὸ ἀνάγνωσμα γιὰ τοὺς ἀνεπτυγμένους και γνωρίζοντας καλὰ τὸν Ἑλληνισμό, και ἀπαραίτητο ἔγχειριδιο δι' δσους Ἀμερικανούς, δημοσιογράφους, πολιτικούς και διανομένους, δπως και διὰ τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ λαοῦ, ποὺ θέλουν νὰ μορφώσουν μιὰ ίδεα περὶ τῆς μεγάλης αὐτῆς λέξεως, ποὺ ἀλλοιῶς λέγεται Ἑλλάς.

ΝΙΚΟΣ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗΣ

VOL. XVIII. No. 390. — SEPTEMBER, 1952

THE ORTHODOX OBSERVER

Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly
by The Greek Archdiocese Publications Association
at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
Phocas Angelatos, Editor

“Reentered as second class matter September 17, 1951,
at the Post Office at New York, N. Y., under the Act
of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer
10 East 79th Street
New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send The Orthodox Observer to:

Name .....

Address .....

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Αριθ. 390.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1952

Η ΙΙη ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Υπό τοῦ Σεβ. Αρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

Ανωτάτη Νομοθετική έξουσία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι, ώς γνωστόν, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Συνέλευσις ἢ ἄλλως Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις. Συνέρχεται αύτη καθ' ἔκαστην διετίαν εἰς μίαν πόλιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς περὶ τῆς δόπιας ἀποφασίζει ἡ Ἰδιαὶ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις. Συμφώνως πρὸς τὸ β' ἄρθρον τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συνελεύσεων, «Ἄλι γενικαὶ Ἐκκλησιαστικαὶ Συνελεύσεις, ἀσκοῦσι τὴν ἀνωτάτην ἐποπτικήν, Ἐξελεγκτικήν καὶ Νομοθετικήν ἔξουσίαν ἐφ' δλῶν τῶν κοσμικῆς, ἐκπαιδευτικῆς, φιλανθρωπικῆς καὶ περιουσιακῆς φύσεως ἐν γένει ζητημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, τῶν ἀπ' αὐτῆς ἔξαρτων Κοινοτήτων, Κληρικῶν, διαφόρων ἰδρυμάτων καὶ ἐπὶ τοῦ Ταμείου Συντάξεως Ἱ. Κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔξαιρεσει μόνον ζητημάτων θρησκευτικῆς ἢ πνευματικῆς φύσεως, ἀτίνα υπάγονται ἀποκλειστικῶς υπὸ τὴν πνευματικήν δικαιοδοσίαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ υπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν καὶ δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου, δπως Өλέπει ὁ ἀναγνώστης, καθορίζεται εὑρυτάτη δικαιοδοσία τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἀρμοδιότητός της. Καὶ ἐφ' δοσον ἡ Κληρικολαϊκὴ Συνέλευσις, ώς δρίζεται υπὸ τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ της, τυγχάνει ἡ ἀνωτάτη Νομοθετική έξουσία τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, εἶναι φανερὸν δτι αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς, α) δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἐγκρίσεως ἔτέρας, εἰμὶ μόνον τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἢ μῶν Ἀρχῆς, ἥτοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐν Κωνσταντινούπολει Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ β) εἶναι υποχρεωτικαὶ δι' ἀπάσας τὰς Κοινότητας τὰς υπαγομένας εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἐλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου.

Συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω αἱ ἀποφάσεις τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ἀμα τῇ ἐγκρί-

σει τῶν υπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, δφείλουν τὰ τίθενται εἰς ἄμεσον ἐφαρμογήν. Τὸ σημεῖον τοῦτο, πρέπει νὰ τονισθῇ μετ' ἐμφάσεως δλως ἴδιαιτέρας. Διότι, δυστυχῶς, εἰς τὸ παρελθόν υπῆρξαν παραδείγματα κατὰ τὰ δποῖα γενικαὶ Συνελεύσεις Κοινοτήτων, ἐπελήφθησαν τῆς συζητήσεως τῶν ἀποφάσεων Κληρικολαϊκῶν Συνελεύσεων καὶ ἔκριναν καὶ κατέκριναν αὐτάς, τὰς ἀπεδέχθησαν δηλονότι ἡ τὰς ἀπέρριψαν, πρᾶγμα τὸ δποῖον εἶναι καὶ ἀκατανόητον καὶ λυπηρόν. Ἀκατανόητον, διότι ὡς γνωστόν, «τὸ ἔλαττον υπὸ τοῦ κρείττονος εύλογεῖται» καὶ οὐχὶ ἀντιστρόφως. Καὶ λυπηρόν, διότι αἱ ἀποφάσεις τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, τῆς ἀνωτάτης αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, δὲν ἔγενοντο σεβασταὶ υπὸ δργανισμοῦ πολὺ κατωτέρου κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν καὶ ἀρμοδιότητα τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀκριθῶς τοιούτων παρεξηγήσεων ἐν τῷ μέλλοντι, θὰ δφειλον ἀπασαι αἱ Κοινότητες νὰ προθυμοποιοῦνται δπως ἔχαπαντος ἀποστέλλουν ἀντιπροσώπους εἰς τὰς Κληρικολαϊκὰς Συνελεύσεις.

Θέλομεν νὰ ἔλπιζωμεν δτι εἰς τὴν 11ην Κληρικολαϊκήν Συνέλευσιν ἥτις συνέρχεται ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀγγέλων τῆς Καλιφορνίας, ἀπὸ τῆς 28ης Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 4ης ὁκτωβρίου, θὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν δσον τὸ δυνατὸν περισσότεραι Κοινότητες.

Κατ' αὐτὴν θὰ συζητηθοῦν ζητηματα στενώτατα συνδεδεμένα μὲ τὰ ζωτικώτατα προσβλήματα, τὰ δποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ Ὀμογένεια ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ χώρᾳ.

Απαντες πρέπει νὰ δώσουν τὸ παρὸν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην καὶ θαυμασίαν Κληρικολαϊκήν συνάθροισιν. "Αλλωστε κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ εἰδικῶς τῇ 2ᾳ ὁκτωβρίου, θὰ τελεσθοῦν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐπιβλητικωτέρου τῶν Ιερῶν ναῶν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνικῆς Ὁρθοδόξου

ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΠΟΙΑ ΜΕΤΡΑ ΘΑ ΚΛΗΘΗ ΝΑ ΛΑΒΗ Η 11η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

‘Υπό ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΒΑΒΟΥΔΗ

‘Η 11η Κληρικολαϊκή Συνέλευσις συνέρχεται έφεντις εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀγγέλων, δῆμος συμπληρώσῃ τὸ μεγάλο πρόγραμμα τοῦ δποίου τὰς θάσεις θέσεσε πρὸ διετίας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου.

Εἰς τὸ τεράστιον ἔργον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τοῦ δποίου τὸ ἀποτελέσματα ἔγιναν ἡδη καταληπτά εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς, οὐχὶ δευτερέουσαν θέσιν κατέχει ἡ ἐκπαίδευσις τῆς νεολαίας. Ἀνέκαθεν ἡ ἐκπαίδευσις συνωδοιπόρει μὲ τὴν ἔξελιξιν τῆς κοινωνίας. Ἐν δσῳ ἔξελισσεται ἡ κοινωνία, ἔξελισσεται καὶ ἡ ἐκπαίδευσις. Συμβαίνει νὰ γίνεται ἡ ἔξελιξις πολλάκις βραδέως. Δι’ ἡμᾶς ἡ ἔξελιξις ἔπερπε νὰ ἔπιταχνθῇ. Ἡτο ἀδήριτος ἀνάγκη νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν βελτίωσιν τῆς διδασκαλίας σύμφωνα μὲ τὰς παρούσας ἀνάγκας καὶ νὰ ἔργασθωμεν ἀκαταπονήτως διὰ νὰ δημιουργήσωμεν ἐνδιαφέρον τῶν δμογενῶν ὑπέρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Εἶχομεν χάση πολὺ ἔδαφος κατὰ τὰ ἔτη τοῦ πολέμου, δτε αἱ Παροικαὶ μας ὑπέστησαν κλονισμὸν ἔνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ πολέμου, τῶν μετοικήσεων καὶ τῆς στροφῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος εἰς πράγματα τῆς ἀμέσου ἀνάγκης. Ἡτο ἀνάγκη νὰ σταματήσωμεν ἀμέσως τὴν χαλάρωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δμογενῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δῆμος ἀντικατω-

πτρίζετο εἰς τὰ σχολεῖα μας. Εἴμεθα εύτυχεῖς ἀναφέροντες δτι αἱ προσπάθειαι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς δὲν ὑπέβησαν εἰς μάτην. Δὲν τολμῶ ἐδῶ νὰ ἀναφέρω ποῖος ὑπῆρξεν δ κύριος μοχλὸς τῆς παρατηρουμένης ἔπιτυχίας, φοβούμενος μήπως παρεξηγηθῶ ὑπὸ τοῦ Ἰδίου, δταν ἀναφέρω τὸ δνομά του. Περιορίζομαι εἰς τὰ πράγματα. Αἱ ἐκθέσεις τῶν Ἐπισκόπων, τὰ Διδασκαλικὰ Συνέδρια, τὰ ἔρωτηματολόγια, τὰ δποῖα ἀπεστειλαμεν, αἱ στατιστικὰ τὰς δποίας ἔησησφαλίσαμεν, δείχνουν δτι δχι μόνον ἔσταματήσαμεν τὴν χαλάρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἔνισχύσαμεν τὰ σχολεῖα μας καὶ ἔτονώσαμεν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δμογενείας ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐντὸς ἐνδὸς ἔτους, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ σχολεῖα ήσαν κατὰ 63 περισσότερα τοῦ προηγουμένου, οἱ μαθηταὶ ηὔξηθσαν κατὰ 2582 καὶ τὸ διδασκαλικὸν προσωπικὸν κατὰ 74.

Τὸ ἔργον δὲν ἔτελεισε. Οὕτε καλά - καλὰ ἥρχισε. Εἰναι τεράστιον δν λάθη τις ὑπ’ ὅψιν δτι εἰναι δρόμος ἀνάντης μετ’ ἐμποδίων. Ἡ Συνέλευσις τοῦ Λός “Ἀντζελες ἔχει νὰ ἐπεκτείνῃ τὰ μέτρα πρὸς αὔξησιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δμογενῶν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Νὰ δημιουργήσῃ συνείδησιν τῆς ἀνάγκης καὶ ὠφελιμότητος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ εἰς ἔκεινους οἱ δποῖοι δὲν ἀπέκτησαν ἀκόμη τὴν συνείδησιν ταύτην. Θὰ ἀντιμετωπίσῃ οἰκονομικὰ προσβλήματα πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ συστήματος τῶν Γλωσσικῶν Μαθημάτων, τὰ δποῖα, ὡς ἔδειξαν αἱ ἔκθεσις πανταχόθεν, ὑπῆρξαν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς βελτίωσιν τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας καὶ πρὸς δημιουργίαν ἐνδιαφέροντος τοῦ παιδιοῦ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἐχει τὸ πρόβλημα τοῦ διορισμοῦ ἐποπτῶν. Εἰναι ἀνάγκη. Θὰ μελετήσῃ τὴν ἔξασφάλισιν τῆς μονιμότητος τῆς διδασκαλικῆς θέσεως καὶ τῆς βοηθείας τῶν διδασκάλων εἰς τὰ γραφεῖα των. Ἡ προπαγάνδα διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης βεβαίως ἐσημείωσεν ἔπιτυχίαν μέχρι τοῦδε διὰ τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐορτῆς τῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, διὰ τῶν διαγωνισμῶν Ἑλληνομαθείας καὶ ἀλλων μέσων, πρέπει δμως νὰ κατανηθῇ δτι χρειάζονται καὶ ἀλλα μέσα. Εἰναι ἀνάγκη ἡ ψήφισις ὑποτροφιῶν πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς νεολαίας τῶν Χαῖ Σκούλ νὰ μαθάνῃ Ἑλληνικά. Τὰ Ἡμερήσια Σχολεῖα πρέπει νὰ αὔξηθοῦν. Δὲν θὰ αὔξηθοῦν δμως μὲ εύχας καὶ ἐπάρδας τόσον δσον μὲ γενναίαν ἐνίσχυσιν ἐκ μέρους τῶν Κοινοτήτων. Ἡ ψήφισις κονδυλίου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἡμερησίων εἰς κέντρα δπου ὑπάρχει ἐπαρκής ἀριθμὸς παιδιῶν θὰ εἰναι δ ἀποτελεσματικώτερος τρόπος ἐπαυξήσεως τῶν ἡμερησίων σχολείων. Εύλογητδς δ Θεός.

‘Ἐκκλησίας, τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας, τοῦ ἀνεγερθέντος πρωτοθουλίᾳ τοῦ φιλογενεοῦς καὶ εύσεβοῦς κ. Κωνσταντίνου Σκούρα. Πρόκειται περὶ Ἰδρύματος μοναδικοῦ, τὸ δποῖον ἀκόμη καὶ διὰ τὴν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον πόλιν τοῦ Λός “Ἀντζελες ἀποτελεῖ κόσμημα καὶ καύχημα, δῆμος ἔδηλωσαν πολλαὶ προσωπικότητες Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Πολιτικοὶ τῆς πόλεως ταύτης.

“Ἄς προσέλθωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἀπαντες, ίνα τοῦτο μὲν ἔπιτελέσωμεν τὸ καθῆκον τῆς παρουσίας καὶ συμμετοχῆς ἐν τῇ ἀνωτάτῃ Νομοθετικῇ Συνελεύσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμογενείας, τοῦτο δέ, εύχαριστήσωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν Παντοδύναμον καὶ Πανάγαθον Θεὸν ἐν τῷ νέῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ δοξάσωμεν καὶ εύχαριστήσωμεν τὸν Κύριον, διότι καὶ εἰς τὰς σημερινὰς ἡμέρας τοῦ υλιστικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἔγωγμοῦ παρουσιάζονται ἄνδρες ὡς δ μέγας εύεργέτης τῆς Κοινότητος Λός “Ἀντζελες κ. Κωνσταντίνος Σκούρας, οἵτινες διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν, γίνονται ἡ αἰτία τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

ΕΝΑΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

'Υπό Αρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΥ Β. ΑΧΛΑΔΑ

Η Κυριακή, 15 Ιουνίου 1952, θά ἀποτελέσῃ ἔνα σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ Ἐλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, διότι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐτέθη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ νέου μεγάλου κτιρίου τῆς εν Brookline, Mass. Θεολογικῆς Σχολῆς μας. Τὸ κτίριον τοῦτο εἶναι ἔνα ἀπὸ τὰ πολλὰ κτίρια, τὰ ὅποια χρειάζεται ἡ Σχολὴ μας διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ οἰκοδομικὸν συγκρότημά της καὶ διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς πολλαπλὰς τῆς ἀνάγκας. "Ἄς μὴ φανῇ ὑπερβολικὸν τὸ ὅτι τὴν ἀπόκτησιν ἔνδος κτιρίου ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς δνομάζομεν σταθμὸν ιστορικόν. Διότι δὲν πρόκειται ἀπὸλῶς περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ μοναδικὸν μας τοῦτο ἰδρυμα ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἀποκτᾶ ἐν κτίριον συγχρονισμένον, τοῦ ὅποιου ἀπόλυτον ἔχει ἀνάγκην. Ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ, ἡ ὅποια ἰδρύθη ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ χάρις εἰς τὴν φλογερὰν πίστιν καὶ τὴν ἀδάμαστον θέλησιν δύο ἔξαιρετικῶν ἀνθρώπων, τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς καὶ νῦν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Ἀθηναγόρα, καὶ τοῦ τότε Πρωτοσυγκέλλου, ἀργότερον Ἐπισκόπου Βοστώνης καὶ ἡδη Μητροπολίτου Θυατείρων, Κυρίου Ἀθηναγόρα Καθάρα, ὅχι μόνον ἐρρίζωσε βαθειά ἀποδώσασα ἔως τῷρα καρποὺς πλουσίους καὶ ἀγλαούς, ἀλλὰ θρασέως μὲν, ἀλλ' ἀσφαλῶς ἔξελισεται, αὐξάνει καὶ εὐδοῦται.

Εἶναι δὲ ἡ ἔξελιξις τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ ἡ εὐόδωσις τοῦ ἔργου τῆς πηγὴ εὐχαρίστου ίκανοποιήσεως καὶ ἐνθαρρύνσεως μεγάλης δι' ὅλους ἔκείνους ποὺ ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ διὰ τὴν διαιώνισιν τῶν ιερῶν καὶ δούλων μας μέσα εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν χώραν, τὴν Ἀμερικήν. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ μόνη ἀσφαλῆς ἔγγυήσις διατηρήσεως τῆς θρησκείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων ἰδεώδων τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι τὰ σχολεῖα καὶ ἴδιως τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια. Ἡ ιστορία μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ ἔθνη ἔκεινα καὶ αἱ κοινωνίαι ἔκειναι ποὺ ἔθεσαν τὴν ἐκπαίδευσιν ὡς μέσον καὶ ὡς σκοπὸν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν, προώδευσαν, εὐημέρησαν καὶ ἀνέγραψαν τὸ δόνομά των εἰς τὴν ιστορίαν μὲ χρυσᾶ γράμματα. Ἐνῷ ἔξ ἀντιθέτου αἱ κοινωνίαι αἱ ὅποιαι ἐπεδίωξαν τὴν ἀπόκτησιν ὄλικοῦ μόνον πλούτου ἔξηφανίσθησαν ἢ δὲν προώδευσαν. Εἶχε δικαιον ὁ Σωκράτης, ὁ ὅποιος εἰς τὴν Ἀπολογίαν του εἶπε μεταξὺ ἀλλων ἀληθειῶν καὶ τὴν ἔξῆς: «Οὐ γάρ ἐκ χρημάτων ἀρετὴ γίνεται, ἀλλ' ἔξ ἀρετῆς τὰ χρήματα καὶ τ' ἀγαθά ἀπαντα καὶ ἴδια καὶ δημοσίᾳ».

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξωμεν πολὺ μακράν διὰ νὰ εὔρωμεν παραδείγματα. Ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔχουν ἐπικρατήσει δύο πολιτισμοί: Ὁ Ἀγγλοσαξωνικός εἰς τὴν Βόρειον καὶ ὁ Ἰσπανολατινικός

εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν. Διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν πολιτισμῶν τούτων συνετέλεσαν βεβαίως πολλοὶ παράγοντες. Ὁ μεγαλείτερος ὅμως δλων τῶν παραγόντων ἥσαν καὶ εἶναι τὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτήρια, τὰ ὅποια ἐφρόντισαν νὰ ἰδρύσουν οἱ πρῶτοι ἀποικοί. Τὸ πρῶτον Πανεπιστήμιον, τὸ ὅποιον ἰδρύθη εἰς τὸν νέον κόσμον, εἰς τὸ Δυτικὸν Ἡμισφαίριον, ἦτο τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἅγιου Μάρκου εἰς τὴν πόλιν Λίμα, πρωτεύουσαν τοῦ Περού, τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Οἱ χρυσοθῆραι τῆς Ἰσπανίας, οἱ ὅποιοι εἶχον ἔλθει εἰς τὸν νέον κόσμον διὰ νὰ εύρουν τὸ δινειρευτό Ἐλδοράδο, ἐξηφανίσθησαν καὶ ἡ Ἰσπανία ἔχασεν ἐν τέλει τὰς κτήσεις τῆς. Παρέμεινεν ὅμως ὁ πολιτισμός. Εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, οἱ πρῶτοι Ἀγγλοί ἀποικοί, ὀλίγα μόνον ἔτη μετά τὴν ἐγκατάστασίν των, ἐφρόντισαν νὰ ἰδρύσουν ἐν ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἰδρυμα, ἐν Κολλέγιον. Εἶναι τὸ περιώνυμον Κολλέγιον Χάρβαρντ, τὸ ὅποιον ἰδρύθη τὸ 1636 καὶ ἔξακολουθεῖ ἔκτοτε νὰ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα, πλουσιότερα καὶ τελειότερα πανεπιστήμια τοῦ κόσμου. Ὁλίγας δεκαετηρίδας ἀργότερον ἰδρύθη τὸ δεύτερον Πανεπιστήμιον εἰς τὴν Βιργινίαν, τὸ Πανεπιστήμιον William & Mary καὶ κατόπιν ἄλλα ἀριθμούμενα εἰς δύο χιλιάδας καὶ πλέον. Ἡ Ἀγγλία ἔχασε τὰς πλουσίας κτήσεις τῆς, αἱ ὅποιαι ἀπὸ Ἀγγλικὴ ἀποικία ἔγιναν τὸ μέγα καὶ κραταΐδον Ἀμερικανικὸν "Εθνος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐχάθησαν αἱ κτήσεις, Παρέμεινεν ὅμως ὁ πολιτισμός, κληρονομία ἀφθικτος καὶ αἰώνιος.

Ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ἀποτελεῖ καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἐλληνας τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοὺς Ἐλληνικῆς καταγωγῆς Ἀμερικανούς τὴν μόνην θετικὴν ἐλπίδα, τὸ μόνον ἀσφαλές μέρος διατηρήσεως τῆς Ἅγιας ἡμῶν Πίστεως, τῆς γλώσσης καὶ τῶν παραδόσεών μας. Εἶναι εύτυχημα ὅτι δὲ Ἐλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς ἔχει ἀποκτῆσει ἐν ἀνώτατον ἐκπαιδευτικὸν ἰδρυμα, ὅπως εἶναι εύτυχημα μέγα τὸ ὅτι, τὸ ἰδρυμα τοῦτο τὸ ιερόν, τὴν Θεολογικὴν μας Σχολήν, ὑπάρχουν δόμογενεῖς ποὺ τὴν ἔχουν βάλει μέσα εἰς τὴν καρδίαν των, τὴν συντρέχουν, τὴν ὑποστηρίζουν καὶ τὴν βοηθοῦν εἰς κάθε περίστασιν ήθικῶς καὶ ὄλικῶς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἔξελιξιν καὶ τὴν πρόοδόν της.

Μολονότι ὅμως ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ μας εὑρίσκεται σήμερον εἰς θέσιν ἀσυγκρίτως καλλιτέρων ἔκεινης εἰς τὴν ὅποιαν εὑρίσκετο κατὰ τὴν ἰδρυσίν της, ἐν τούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς τελειότητος, εἰς τὸ ὅποιον τῆς ἀξίζει νὰ εὑρίσκεται. Τοῦτο δέ, διότι τῆς λείπουν τὰ ὄλικά μέσα. Ἰδρύματα ἐκπαιδευτικὰ ἀνώτατα, διὰ νὰ ἔξελιχθοῦν κανονικά καὶ διὰ νὰ ἐπιτελέσουν ἀπροσκόπτως τὸν προσρισμόν των χρειάζονται παγίους σταθερούς πόρους:

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ

A' ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ – KOINOTIKA

1) Σημασία και κύρος των ἀποφάσεων τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως ἔναντι τῶν Κοινοτικῶν Γεν. Συνελεύσεων και τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν.

2) Ἐξυπηρέτησις τῶν Ἑλληνορθοδόξων παροικῶν ἐγκατεσπαρμένων ἀνά τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας και Καναδᾶν και εἰς μακρυνάς ἀποστάσεις ἀπὸ τὰ κέντρα ὡργανωμένων Κοινοτήτων εὑρισκομένων. (Ἐπισκέψεις Ἱερέως ἢ Ἐπισκόπου — τέλεσις Ἱερῶν Μυστηρίων — Θ. Λειτουργίας. Ἀνάγκη ἀπαραίτητος ὑπάρχεις βοηθῶν Ἱερέων, καταλλήλως ἀμειβομένων πρὸς ἔξυπηρέτησιν αὐτῶν).

3) Προσπάθεια πρὸς ἔνωσιν τῶν Κοινοτήτων εἰς πόλεις ἔχούσας πλείονας Κοινότητας τῆς μιᾶς.

4) Χοροεσπερίδες κατὰ τὰ Σάββατα εἰς τὰς κατωθὶ τῶν Ἱερῶν ναῶν κοινοτικάς αιθούσας. Ἐξαίρεσις κατὰ τὴν τέλεσιν γάμου.

5) Ὑποχρέωσις Ἱερατικῶν Προσταμένων και Κοινοτικῶν Συμβουλίων ἀπέναντι τῆς Προσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ὡς πρὸς τὰ διάφορα Διοικητικά, Ἐκπαιδευτικά και Κατηχητικά ζητήματα, ἐπὶ τῶν δποίων ἀνταλλάσσεται σχετική ἀλληλογραφία.

B' ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

1) Πορίσματα ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἐφαρμογῆς τοῦ Δεκαδολαρίου, τρόποι ἐργασίας πρὸς τελείαν κατανόησιν και ἐπιτυχίαν τοῦ οικονομικοῦ τούτου θεσμοῦ.

2) Λογιστικά φιλοτεχνία Κοινοτήτων. Ἐφαρμογή, εἰς δυνατόν, δομοιμόρφου λογιστικοῦ συστήματος εἰς τὰς Κοινότητας.

3) Σκέψις ἔνοποιήσεως δικαιωμάτων Ναῶν και δικαιωμάτων Ἱεροπραξιῶν εἰς πόλεις εἰς τὰς δποίας ὑπάρχουν πλείονες τῆς μιᾶς Κοινότητες.

Οι πόροι οὗτοι ἔξασφαλίζονται μὲν κληροδοτήματα και γενναίας δωρεάς. Αὐτὸ γίνεται μὲ τὰ ίδιοσυντήρητα Ἀμερικανικά Κολλέγια και Πανεπιστήμια, πολλὰ τῶν δποίων ἔχουν περιουσίας κολοσσιαίας, αὐτὸ γίνεται εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἀκόμη και εἰς τὴν πατρίδα μας Ἑλλάδα, πολλὰ ἐκπαιδευτικά ίδρυματα τῆς δποίας συντηροῦνται ἀπὸ κληροδοτήματα Μεγάλων Εὐεργετῶν.

“Οταν οἱ δομογενεῖς μας ἀρχίσουν νὰ προικοδοτοῦν τὴν Θεολογικήν μας Σχολήν, τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἅγιου Βασιλείου και τὰ ἄλλα ἐκπαιδευτικά ίδρυματα τῶν δποίων ἔχομεν ἀνάγκην και τὰ δποία πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν, τότε ἡμποροῦμεν νὰ εἰμεθα θέσαιοι ὅτι ἡ διατήρησις και διαιώνισις τῶν Ἱερῶν

G' ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

- 1) Σκέψις ίδρυσεως Ὁρφανοτροφείου ἀρρένων.
- 2) Γηροκομείον (Ἱεραποστολή).
- 3) Γενίκευσις τοῦ θεσμοῦ τῶν Φιλοπ. Ἀδελφοτήτων και εἰς Κοινότητας ὅπου δὲν ὑπάρχουν τοιαῦται.

D' ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

- 1) Γενίκευσις τῆς Παιδείας ("Ιδρυσις Ἐλληνικῶν Σχολείων ὅπου δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα").
- 2) Ἐπέκτασις τῆς Παιδείας εἰς περισσότερα ἔτη.
- 3) Βελτίωσις τῆς Ἐκπαιδεύσεως. (Κατάλληλα φιλία, κατάλληλαι αἴθουσαι).
- 4) Βελτίωσις τῆς θέσεως τῶν διδασκάλων.
- 5) Ἐκπαιδευτικοὶ Σύνδεσμοι. (Ἐπόπται τῶν σχολείων κατά μικρὰς περιφερείας).
- 6) Ἐπέκτασις τῶν ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ και εἰς ἄλλας τάξεις.
- 7) Προπαγάνδα ὑπὲρ τῆς Ἐλληνικῆς Γλώσσης. (Οἰκογένεια, Ἐκκλησία, Σχολεῖον, Κοινωνία).
- 8) Προσπάθεια ἀνεγέρσεως Ἡμερησίων Σχολείων εἰς μεγάλας πόλεις ἔχούσας Ικανὸν πληθυσμὸν Ἐλλήνων.
- 9) Social Security τῶν διδασκάλων.

E' ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

- 1) Ἀνακοίνωσις ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε Κατηχητικῆς δράσεως ὑπὸ τοῦ Τμήματάρχου τοῦ Κατηχητικοῦ Τμήματος τῆς Ι. Ἀρχιεπισκοπῆς.
- 2) Βλέψις διὰ τὸ μελλοντικὸν Πρόγραμμα.

ΣΤ' ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΕΟΛΑΙΑΣ, ΤΥΠΟΥ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ

- 1) Ἀνακοίνωσις ἐπὶ τοῦ Προγράμματος και τοῦ μέχρι τοῦδε ἐπιτελεσθέντος ἔργου εἰς τὰ δύο τάυτα Τμήματα ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Νεολαίας, Τύπου και Πληροφοριῶν.
- 2) Κοινοτικά Κέντρα.
- 3) Νεολαία.

και δύσιν μας εἶναι ἔξησφαλισμένη. "Εως τώρα δὲν εἴδομεν δυστυχῶς τοιαύτας γενναίας χειρονομίας, μολονότι ἀρκετοὺς δομογενεῖς ηύνόησεν ἔξαιρετικῶς ἡ τύχη, και οἱ δποίοι θά ἡμποροῦσαν πρὶν ἀπέλθουν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ συνδέσουν τὰ δύματά των μὲ τὰ Ἱερά μας ίδρυματα. "Ας ἐλπίσωμεν ὅμως, ὅτι τὸ Ἐλληνικὸν "Εθνος τὸ δποίον ἀνέδειξε τοὺς Ἀθέρωφ, Σίνας, Τοσίτσας, Βαλλιάνους, Ριζάρας, Συγγρούς, και ὅλον τὸν γαλαξίαν τῶν Μεγάλων Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν, δὲν ἔστειρευσεν εἰς πατριωτισμὸν και φιλογένειαν και ὅτι θά ἀναδειχθοῦν τοιοῦτοι Εὐεργέται και ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, οἱ δποίοι θά ἀποθανατίσουν τὰ δύματά των, εὐεργετοῦντες τὰ Ἱερά ίδρυματα και τὰ ἐκπαιδευτήριά μας.

Η ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΝΑ ΜΕΛΕΤΗΜΕΝΟΝ ΕΡΓΟΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

‘Η Κληρικολαϊκή πλησιάζει και η ‘Αρχιεπισκοπή, σάν ό πνευματικός ήγετης και συνάμα σάν έντολοδόχος της, θά δώσῃ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔργου της καὶ προφανῶς θὰ εἰσηγηθῇ τὴν ἔγκρισιν συμπληρωματικῶν μέτρων γιὰ τὴν δλοένα καὶ πιὸ ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης της ἀποστολῆς.

‘Οσοι ἔζησαμε καὶ ζοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὶς προσπάθειες τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἴμεθα βέθαιοι, θτὶ ὁ ἀπολογισμὸς αὐτός, στηριγμένος στὰ πράγματα, θὰ ίκανοποιήσῃ τοὺς ἐντολεῖς, θὰ τύχῃ τῆς ἔγκρισεώς των καὶ θὰ τοὺς ὑποκινήσῃ σὲ νέες θετικές ἀποφάσεις.

Δὲν είμαι πάντως ὁ ἀρμόδιος γιὰ νὰ δημιύσω γιὰ τὸ ἔργο καὶ τὰ ἐπιτεύγματα τῶν διαφόρων ὑπηρεσῶν καὶ τημημάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας. Τὸ καθῆκον τοῦτο καὶ τὸ προνόμιον μαζὺ ἀνήκει στοὺς ἀμέσως ὑπευθύνους. Αἰσθάνομαι δημας τὴν ἀνάγκη, σάν ἐκπαιδευτικὸς στὴν ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ κυρίως σάν μέλος τῆς εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας ποὺ ὅρισεν ἡ Κληρικολαϊκή, νὰ οημειώσω σὲ γενικές γραμμές μερικές σκέψεις μου γιὰ τὸ ἔργον τοῦ Τμήματος Κατηχητικῆς Παιδείας, δημας τὸ ἔργον αὐτὸν τὸ εἶδα καὶ τὸ ἔξησα ἀπὸ πολὺ κοντά.

‘Η κατηχητικὴ παιδεία είναι ἀσφαλῶς μιὰ σημαντικὴ πλευρᾶς τῆς δλῆς ἔθνικοθρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν δημογενῶν μας. Στὸν ἀγῶνα της ἡ δημογένεια νὰ διατηρήσῃ τὸν φυλετικὸ τῆς χαρακτῆρα καὶ συνάμα νὰ μετέχῃ δημιουργικὰ στὴν πολύπλευρη καὶ τὸσον ἔντονη ἔθνική, κοινωνική καὶ πνευματική ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σταθῇ μὲ ξεχωριστὴ προσοχὴ στὸ πρόθλημα τῆς εἰσαγωγῆς τῶν παιδιῶν μας στὴ θρησκεία τῶν πατέρων μας καὶ νὰ ὑποθάλῃ καὶ νὰ ἐπιθάλῃ σ’ αὐτὰ τοὺς δικούς μας τρό-

‘Υπὸ ΦΙΛ. Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ποὺς θρησκευτικῆς λατρείας, ὅπως τοὺς τρόπους, αὐτοὺς καθώρισαν τὰ ιερά κείμενα καὶ τοὺς ἀποκρυπτάλλωσεν ὁριστικὰ ἡ αἰωνόθικη παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γνωρίζουν καλά οἱ δημογενεῖς τὸν ἥθικοπλαστικὸν χαρακτῆρα τῆς πίστεως στὴ δικιά μας θρησκεία καὶ τὴν ἀποφασιστικήν της ἐπίδρασιν γιὰ τὴν διάπλασιν τῆς προσωπικότητος σύμφωνα μὲ πρότυπα ἔμπευσμένα ἀπὸ τὶς Ἑλληνοχριστιανικὲς ἀξίες ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Γνωρίζουν ἐπίσης καλά δλοι τοὺς μεγάλους κινδύνους ποὺ ἐπαπειλοῦν τὸν νέο δημογενῆ, ἀν αὐτὸς ἀπὸ μικρὸς ἀφεθῆ ἀκαθοδήγητος μέσα στὸ περιβάλλον τοῦτο, στὸ δποῖο δροῦν ἐνα πλῆθος Ισχυρῶν καὶ συχνὰ ἀντιμαχομένων παραγόντων. ‘Ο ἔχθρὸς μὲ τὴν μορφὴ πάντα μιᾶς ξένης θρησκευτικῆς δημάδας ἡ δοξασίας, ἐλλοχεύει σὲ κάθε γωνιά γιὰ νὰ ἀρπάξῃ καὶ νὰ κάνῃ δικό της τὸν δικό μας νέο, νὰ ἀλλοιώσῃ τὰ φυλετικὰ του χαρακτηριστικά, γιὰ νὰ χαθῇ ἔτοι τελικὰ δημογενείας μας, τὴν καταγωγὴ τῆς ὁποίας τὴν σέβεται δλόκληρη ἡ πνευματικὴ ἀνθρωπότητα καὶ ποὺ στὴν ἐκπολιτιστική της ἀποστολὴ λογαριάζουν δλοι γενικά δσοι παρακολουθοῦν μὲ προσοχὴ τὶς πολιτιστικές τάσεις καὶ ἀνελίξεις ποὺ σημειοῦνται σήμερα στὴ ζωὴ τῆς χώρας αὐτῆς.

‘Αλλὰ αἱ ἐπιδιώξεις καὶ οἱ σκοποὶ τῆς παιδείας, γενικῆς καὶ εἰδικῆς, δσον κι’ ἀν θεωρητικὰ εἰ-

ναι ἀποσαφηνισμένοι, ζητοῦν γιὰ τὴν πραγματοποίησίν των σαφές πρόγραμμα καὶ μέσα ἀφθονα καὶ κατάλληλα. Η ἀρχὴ αὐτὴ ἵσχυει, προφανέστατα, καὶ γιὰ τὴν κατηχητικὴ παιδεία. Γιὰ τὴν ἀποστολὴν της δωμίλησαν καὶ δημιοῦν πολλοὶ. Ἐκεῖνο δημας ποὺ ὡς τώρα ἐλειπεν ήταν κυρίως, δημας ἐλέχθη, τὸ πρόγραμμα τῆς σχολικῆς πράξεως καὶ τὰ δργανικῶς μὲ τοὺς τεθέντας σκοπούς διδακτικὰ μέσα.

‘Η ἔλλειψις αὐτὴ ἔχει ήδη καλυφθῆ χάρις στὶς μεθοδικὲς ἐνέργειες καὶ τὰ πρακτικὰ μέτρα τοῦ Τμήματος τῆς Κατηχητικῆς Παιδείας. Τὸ Τμῆμα αὐτό, ἀκολουθῶντας συγχρονισμένες ἀπόψεις ἐπάνω στὸ θέμα, ἐπροχώρησε στὴν ληψι μιᾶς σειρᾶς καλομελετημένων καὶ συστηματικῶν μέτρων ἀνάμεσα στὰ δποῖα ἡ σύγγραφη εἰδικῶν κατηχητικῶν Βιβλίων καὶ ἡ προετοιμασία τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ είναι τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ πιὸ ἀξιοσημείωτα.

Τὰ κατηχητικὰ Βιβλία τοῦ Κατηχητικοῦ Τμήματος ἔχουν τεθῆ ἡδη στὴν ὑπηρεσία τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου, σύντομα δὲ θὰ ἐκδοθοῦν καὶ θὰ ἐκδόθωνται ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀλλα, ὅστε νὰ συμπληρώνωνται κανονικὰ οἱ διάδοφοι κύκλοι καὶ θαθμοὶ τῆς εἰδικῆς αὐτῆς παιδείας. Τὰ Βιβλία αὐτὰ προφανέστατα, είναι τὰ καλύτερα ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ ὡς τώρα, μποροῦν δὲ νὰ σταθοῦν διπλα στὰ πιὸ καλὰ διδακτικὰ Βιβλία τοῦ είδους αὐτοῦ ποὺ ἔχουν ἐτοιμάσει

Ἐπίγραμμα στὸ Μιχ. Ι. Γαλανό

Στὸν δρόμο τὸν πελώριο τοῦ Θείου Λόγου γίγαντας.

Δὲν στάθηκε ἡ σκέψι μου στιγμή.

Πόνεσες δσο λίγοι τὸν ἀδούλωτο Λαό μας

Σὲ καταιγίδες καὶ σὲ ἡλιόλουστα, Ὁρμή.

ΣΗΦΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ

θρησκευτικές διμάδες μὲ πλουσιώτερη ἀπό μᾶς πεῖρα καὶ μὲ ἀπελρως ἀφθονώτερα τὰ ὄλικά μέσα. Ἀρκετές μάλιστα ἐκκλησίες καὶ ἔδω καὶ στὸ ἔξωτερικὸ ἀκόμη, δέχτηκαν τὰ βιβλία αὐτὰ σὰν ὑποδειγματικά καὶ ἔζητησαν ἀρμοδίως τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν κατάταξίν του, προσαρμόζοντάς τα φυσικά στὶς δικές των συνθῆκες καὶ ἀνάγκες. Τὸ περιεχόμενό των εἶναι ὅντως μελετημένο μὲ τὸ δέδυ μάτι δασκάλου μὲ ψυχολογικὴ καὶ παιδαγωγικὴ κατάρτισιν τόσο θετική, δσο πηγαῖο καὶ ἀβίαστο παρουσιάζεται καὶ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα μαζὺ μὲ τὴν ἔδραία πίστιν ποὺ ἐμπινέουν καὶ διαποτίζουν δλόκληρο αύτὸ τὸ περιεχόμενο. Ἡ γλῶσσα ἐπίσης, Ἐλληνικὴ καὶ Ἀγγλικὴ, εἶναι στρωτή, δμαλή, κοντὰ στὶς ἱκανότητες τῶν παιδιῶν καὶ ἡ δλη περιγραφὴ τοῦ θρησκευτικοῦ ιστορήματος ἀπλῆ καὶ ὑποθλητική. Μερικὰ μέρη μάλιστα ξεπερνοῦν τὸ ἀρτιο καὶ φτάνουν στὸ σύνορο τῆς πιὸ καλῆς παιδικῆς λογοτεχνίας. Ἡ εἰκονογράφησις ἐπίσης εἶναι ἐκδήλως ἄρτια. Σύνθεσις καὶ χρώματα εἶναι τόσο ταιριαστά μὲ τὸ χαρωπό καὶ συνάμα ὑποθλητικὸ ιστόρημα. Εἰκονογράφησις πιὸ κοντὰ στὴν Βυζαντινή μας τεχνοτροπία θὰ ταίριαζε πιὸ πολύ; Ἐλέχθη κάτι παρόμοιο, ἀλλὰ ἡ ἀποψις δὲν εἶναι ἵσως θάσιμη. Τὸ παιδί ἔχει δικές του καλλιτεχνικὲς προτιμήσεις καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα μαζὺ μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ καὶ δυναμικὴ σύνθεσιν εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ πιὸ κοντὰ στὴν παιδικὴ ψυχολογία. Εἰδικώτερα μάλιστα τὸ δικό μας παιδί ἔδω εἶναι πολὺ ἔξοικειωμένο μὲ τὴ ζωηρὴ εἰκόνα, αὐτὴ τοῦ τὴν προσφέρουν ἀφθονα σὲ κάθε του ἔντυπο καλλιτέχνες μὲ πλούσια ψυχολογικὴ καὶ παιδαγωγικὴ πεῖρα. Ἀλήθεια, τὰ νέα αὐτὰ κατηχητικὰ βιβλία εἶναι ἔνα πραγματικὸν ἀπόκτημα καὶ ἡ δαπάνη γιὰ τὴν ἔκδοσίν του, ποὺ θαρύνει τὸ δεκαδολλάριο, δικαιολογεῖται ἀπολύτως. Μιὰ σειρά ἐπιστολῶν λερέων,

"Οσοι διαβάζουν τὸ Περιοδικόν μας καὶ ὥφελοῦνται ἀπὸ αὐτό¹ ἄς ἐργασθοῦν νὰ ἐγγράψουν συνδρομητάς εἰς αὐτό.

στράφη δλη ἡ προσοχὴ καὶ δλη ἡ στοργὴ τοῦ Τμῆματος. "Ἐτοι, μαζὺ μὲ τὰ ἀλλα βιβλία ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ παιδί, τὸ Τμῆμα τῆς Κατηχητικῆς Ἐκπαιδεύσεως ἔσπευσε νὰ θέσῃ στὴν διάθεσι τοῦ διδάσκοντος τὸ εἰδικὸ θοήθημα «Οἱ Φίλοι τοῦ Ἰησοῦ». Καὶ τὸ βιβλίο τοῦτο, στηριγμένο ἐπίσης σὲ πολὺ συγχρονισμένες καὶ ἔγκυρες διδακτικὲς ἀρχές, παρέχει ἀπλά, συστηματικά, στὸν κατηχητὴ τὶς πιὸ ψυχολογιμένες δδηγίες καὶ διαγράφει συστηματικὰ τὴν δρθὴ μέθοδο διδασκαλίας. Τὸ βιβλίο τοῦτο ἔχει ἡδη θαμύτατα ἐκτιμηθῆ ἀπὸ τοὺς φιλοτίμους ἐργάτες τοῦ κατηχητικοῦ σχολείου.

Στὸ σημείωμα τοῦτο ποὺ ὑπαγορεύεται μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴ θαθειά ἐκτιμησιν σὲ μιὰ φιλότιμη, μελετημένη, καλὰ ὀργανωμένη προσπάθεια, εἶναι σκόπιμο νὰ ἀναφέρωμε τὴν ἰδρυσι καὶ τὴν λειτουργία στὴν Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Ἀνωτέρου Φροντιστηρίου Κατηχητῶν. Στὸ Φροντιστήριο αὐτό, τὸ πρῶτο στὸ εἶδος του, ἐφότησαν μερικές δεκάδες κυρίως κατηχητριῶν. Τὸ Τμῆμα Κ.Σ. καὶ δύλλογος τῶν Καθηγητῶν ἐπεξεργάσθησαν καὶ ἔθεσαν σὲ ἐφαρμογὴν ἔνα εἰδικὸ πρόγραμμα διδακτέας ὅλης, παρμένης κυρίως ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς διδακτικῆς, τῆς ψυχολογίας τῆς θρησκείας, τῆς λιστορίας τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ὅντως πλατειᾶς παιδαγωγικῆς φιλολογίας γύρω ἀπὸ τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο. Ἐπίσης προσεπάθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν μεθόδους διδασκαλίας καὶ μελέτης συνταιρισμένες μὲ τὴν ἡλικία καὶ τὴν ὅντως πλατειᾶ καὶ ἐνδιαφέρουσα γενικὴ μόρφωσιν τῶν φιλοτίμων αὐτῶν φοιτητριῶν. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης αὐτῆς πειραματικῆς τρόπου τινὰ προσπαθείας στάθηκαν σημαντικά, προφανέστατα δὲ μιὰ νέα προσπάθεια πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν μπορεῖ τώρα νὰ στηριχθῇ σὲ πιὸ πλατειὲς θάσεις, νὰ ἀπευθυνθῇ σὲ περισσότερες κατηχητριες καὶ κατηχητὰς καὶ νὰ σταθῇ ἀκόμη πιὸ ἐπιτυχῆς καὶ ἀποδοτική.

Πρὸς τὸν κατηχητὴν αὐτὸν ἐ-

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

Έπισκοπος τῆς Ρώμης κατά τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς ἀλληλογραφίας Βασιλείου μετά τῶν Δυτικῶν ὑπῆρξεν, δ' Δάμασος Α', δ' δποῖος κατέλαβε τὸν θρόνον τῆς Ρώμης κατόπιν μεγάλης πάλης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Οὐρσικίνου. Εἰς τὴν πάλην ταύτην ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ιστορικῶν, διὰ δ' Δάμασος δὲν ἔδιστασε ἀκόμη καὶ νὰ φυλακίσῃ, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἄλλα ἀθέμιτα μέσα, βασανιστήρια καὶ φόνους ἀκόμη, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν του. (Milman H. H. History of Latin Christianity, N. Y. τομ. A', σελ. 111 καὶ ἐφεξῆς). Χαρακτηρίζεται δὲ καὶ ὡς ὑπερήφανος (The New Schaff - Herzog Encyclopedia, Τόμ. Γ', σελ. 345) ἀλλὰ καὶ προστάτης τῶν γραμμάτων.

Πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἐπισκόπους αὐτοῦ ἀπετάθη, δ' Βασίλειος, πρὸς θοήθειαν, περὶ τὸ 373 - 4. 'Ἄλλ.' ὁ ὑπερήφανος Δάμασος ἀπῆγνησε μόλις μετὰ ἓν ἔτος, ζητῶν ἀπὸ τῶν Βασιλείου καὶ τοὺς ὅμοφρονας αὐτοῦ νὰ ὑποθάλουν αἴτησιν. διὰ τῆς δποίας νὰ ζητοῦν θοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν καὶ πρὸς σύγκλησιν συνόδου. «Ο Βασίλειος», παρατηρεῖ διάτοπος Κίδης, «ἀσφαλῶς θὰ ἔδοκιμασε μεγάλην ἀπογοήτευσιν μὲ τὴν ψυχράν καὶ ἀγενῆ ταύτην ἀπάντησιν τοῦ Δαμάσου εἰς τὴν ζητουμένην θοήθειαν.» (Kidd, History of the Christian Church, τόμ. B', σελ. 263). Καὶ πράγματι ἔνῳ δ' Βασίλειος ἐπερίμενεν ἀντιπροσωπείαν ἐπισκόπων, διὰ νὰ ἀποτελέσουν σύνοδον μετὰ τῶν ἀνατολικῶν, δ' Ρώμης τοῦ στέλλει ἔνα διάκονον, τὸν Εὐάγγελον, διάκονον τῆς 'Αντιοχείας. (Πρᾶλ. Deferrari R. J. St. Basil's Letters, τόμ. B', σελ. 322, ὑποσ. 1). Φαίνεται δέ, διὰ, λόγω τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ Δαμάσου, τὰ πράγματα ἔμειναν στάσιμα πρὸς στιγμήν.

'Εξ ἀφορμῆς δύως τοῦ Πρεσβυτέρου τῆς Δύσεως Σαγκτισίμου, δστις εὑρίσκετο εἰς Μικρὰν 'Αρμενίαν καὶ Συρίαν, δ' Βασίλειος συνήντησε αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδωσε τὰς ζητηθείσας ὑπογραφάς. 'Οτε δὲ δ' Δάμασος τὰς ἔλαβε συνεκάλεσε σύνοδον τὸ 374, εἰς τὴν δποίαν κατεδικάσθησαν οἱ αἱρετικοὶ 'Αρειος, Μάρκελλος, 'Απολλινάριος καὶ Μακεδόνιος. 'Άλλ' δ' Βασίλειος ἤπικεν διὰ ή σύνοδος αὕτη θὰ ἀπεφάσιζε καὶ διὰ ἄλλα δύο ζητήματα, πρῶτον, δπως μὴ γίνωνται δεκτοὶ εἰς ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν οἱ ἐκ τῆς ἀνατολῆς προερχόμενοι 'Ιεράρχαι πρὶν ή οἱ Δυτικοὶ λάθουν ἐπιστολὰς παρὰ ἐμπίστων ἀνατολικῶν ιεραρχῶν περὶ τῆς 'Ορθοδοξίας τῶν τοιούτων καὶ δεύτερον, δπως ή Δύσις ἀναγνωρίσῃ τὸν Μελέτιον, ὡς τὸν νόμιμον καὶ κανονικὸν 'Επίσκοπον 'Αντιοχείας. 'Άλλ' δ' Δάμασος ἥγνόησε τὰ δύο ταῦτα σπουδαῖα ζητήματα πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ Βασιλείου. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἔχαρακτήρισε τὸν Μελέτιον σχισματικὸν καὶ αἱρετικόν(!).

Τοῦ Αιδ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΥΜΑ
Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline

Μία ἀκόμη ἀποστολὴ ἐστάλη, ὑπὸ Βασιλείου, πρὸς τοὺς Δυτικούς μὲ πολλὰς ἐπιστολάς. Εἰς αὐτάς, δ' Βασίλειος, παραπονεῖται διότι ἀκόμη οἱ 'Ανατολικοὶ 'Ορθόδοξοι δὲν ἔτυχον οὐδεμιᾶς θοήθειας ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν. Μόνον ὅταν ἔλθουν αὐτοπροσώπως θὰ τοὺς συμπαθήσουν. «Μόνον διὰ τῶν διθαλμῶν θέα», γράφει δ' Βασίλειος, «κινήσειεν ὑμᾶς εἰς συμπάθειαν». ('Επιστολὴ 242, ἔνθ' ἀνωτ., τόμ. Γ' σελ. 429). 'Ἐπαναλαμβάνει καὶ διεκτραγωδεῖ τὴν κατάστασιν τῆς ἀνατολῆς, ὡς ἐπραξεὶ σχεδόν εἰς ὅλας τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐπιστολάς' περιγράφει τὸν διώγυμὸν τὸν δποῖον οἱ Ποιμένες καὶ δ' λαδὸς ὑφίστανται ἐκ μέρους τῶν ἀντιφρονούντων. Οἱ ιεράρχαι δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ ποιμνια αὐτῶν, διότι ὑπάρχει φόδος νὰ ἀπολεσθοῦν,

«οὕτ' ἀποδημίας ἐσμὲν κύριοι... εἰ γάρ τις πρὸς τὸ θραχύτατον τῆς 'Εκκλησίας ἔσαυτοῦ ἀποσταλή ἐκδότους ἀφήσει τοὺς λαούς τοῖς ἐφεδρεύουσιν». (Αύτόθι).

'Εδῶ ἐπαυσαν αἱ ἀποστολαὶ καὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Βασίλειου πρὸς τὴν Δύσιν, χωρὶς νὰ ἐπιφέρουν καμμίαν θοήθειαν ἐκ μέρους τῶν Δυτικῶν. Εἶναι ἀληθές, διὰ πολλὰ ἡδύναντο νὰ γίνουν. Τοῦτο δφείλεται παρατηρεῖ, δ' Βασίλειος, εἰς τὴν Δυτικὴν δφρῦν καὶ καχυποψίαν. Οἱ ὑπερήφανοι, λέγει δ' Βασίλειος, γίνονται περισσότερον ὑπερήφανοι ὅταν τοὺς παρακαλῆσι διὰ κάποιαν ἀνάγκην, καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν του ἐκείνην πρὸς φίλον του μὲ τὰ ἔξῆς ἐπιγραμματικά,

«τῷ ὅντι γάρ θεραπευόμενα τὰ ὑπερήφανα ἥθη ἔσαυτῶν ὑπεροπτικῶτερα γίνεσθαι πέφυκε, καὶ γάρ ἐάν μὲν Ιλασθῇ ἡμῖν δ' Κύριος, ποίας ἐτέρας προσθήκης δεόμεθα· ἐάν δὲ ἐπιμείνῃ ἡ δργὴ τοῦ θεοῦ π ο ί α θ ο ή θ ε ι α ή μ ί ν τ η c δ u t i k η c δ φ ρ ύ ο c ; οἱ τὸ ἀληθές οὔτε ισασιν, οὔτε μαθεῖν ἀνέχονται, ψεύδεσι ὑπονοίαις προειλημμένοι...» 'Επιστολὴ 239, πρᾶλ. ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 418).

Αἱ σχέσεις λοιπὸν τοῦ Βασιλείου μετὰ τῶν Δυτικῶν 'Επισκόπων τῆς Ρώμης καὶ τῶν λοιπῶν, δὲν είχον οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα. 'Απέτυχον οἰκτρότατα. Αἱ ἀποστολαὶ αὐτοῦ καὶ τῶν Δυτικῶν ἔγενοντο διὰ διακόνων κυρίων, ἀντὶ ἐπισκόπων, ὡς θὰ ήτο πρέπον. 'Απὸ τὰς σχέσεις αὐτάς δὲν ὅλεπομεν οὐδὲ ίχνος τοῦ λεγομένου Πρωτείου τοῦ Ρώμης. Μᾶλλον ὅλεπομεν, διὰ δ' Βασίλειος ἀπευθύνεται περισσότερον πρὸς τοὺς Δυτικούς 'Επισκόπους ἐν γένει καὶ ὅχι ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν Ρώμης. Τοὺς δονομάζει ἀδελφούς, συλλειτουργούς, δμοφύχους. 'Ο

Πάπας θεωρείται εἰς ἔξ αὐτῶν, ἀρχηγὸς αὐτῶν «κορυφαῖος».

Ο θεολόγος ιστορικὸς Rutter ἐπιμένει, ὅτι δὲ Βασίλειος δὲν ἔθεώρει τὸν Ρώμης «θεῖον δικαίῳ μονάρχην τῆς Ἑκκλησίας». Ἐθεώρει μὲν αὐτὸν ἰσχυρὸν Ἐπίσκοπον τῆς Δύσεως, ἀλλ' ἀδελφόν, πρὸς τὸν διοίον δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑποταγῇ. (Primitive Saints and the See of Rome, London, 1900, σελ. 263). Καὶ δὲ Γάλλος Fialon τὸ αὐτὸν τονίζει, ὅτι δὲ Βασίλειος ἔγραψε πρὸς Ἰσον, πρὸς σύμμαχον ἔχοντα ἀνάγκην βοηθείας. (Etude sur St. Basile, σελ. 79).

Ἀπέθανεν δὲ Βασίλειος, ὅχι ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὑπερασκητικοῦ θίου, ὅστις ἐκλόνισε τὴν ὑγείαν του καὶ κατόπιν μακρᾶς παθήσεως τῶν νεφρῶν παρέδωσε τὸ πνεῦμα του πρὸς Κύριον, εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἥλικίας του. Τὴν εἰρήνην, τὴν δόποιαν τόσον περιπαθῶς ἔζήτει διὰ τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς συνόδου, δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ. Τοὺς καρποὺς δύμως τῶν μεγάλων προσπαθειῶν του εἰδον οἱ διδόφρονες αὐτοῦ καὶ δὴ δὲ ἐπιστήθιος φίλος του Γρηγόριος δὲ Ναζιανζήνος, ὅστις, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρεκάθησεν εἰς τὴν Δευτέραν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ἥτις κατεδίκασε τὸν Πνευματομάχον Μακεδόνιον, τὸν Ἀπολλινάριον, Εὐνόμιον, Σαββέλιον, Μάρκελλον καὶ ἄλλοις διδόφρονας αὐτῶν. Σημειώσεως ἀξιού εἶναι, ὅτι εἰς τὴν Οἰκουμενικήν αὐτὴν Σύνοδον, προήδρευσεν δὲ αἱρετικὸς καὶ σχισματικός, κατὰ τοὺς Δυτικούς, Μελέτιος δὲ Ἀντιοχείας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, δὲ Γρηγόριος δὲ Θεολόγος. Οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν Δυτικῶν παρέστη, οὔτε δὲ Πάπας Δάμασος, οὔτε ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ. Καὶ δύμως καὶ αὐτοὶ οἱ Δυτικοὶ ἀνεγνώρισαν αὐτὴν βραδύτερον ὡς Οἰκουμενικήν, πρᾶγμα τὸ διοίον εἶναι ἐναντίον τῆς δοξασίας των, διὰ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους καλεῖ δὲ Πάπας. Ἰδού λοιπὸν τρανὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὅχι μόνον δὲ Βασίλειος, ἀλλ' οὐδὲ δὲ Γρηγόριος δὲ Θεολόγος, δὲ Γρηγόριος δὲ Νύσσης, δὲ Μελέτιος Ἀντιοχείας, δὲ Κύριλλος Ἰεροσολύμων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιόλογοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς, τὸν ἀριθμὸν 150, ἀνεγνώρισαν τὰ δῆθεν διοικητικὰ προνόμια τοῦ Ἐπίσκοπου Ρώμης, ἀλλὰ μᾶλλον πρεσβεῖα τιμῆς, τὰ διοίον ἔδωσαν καὶ εἰς τὸν Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ Γου Κανόνος:

«Τὸν μέν τοι Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον ἔχειν τὰ πρεσβεῖα τῆς τιμῆς μετὰ τὸν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν Νέας Ρώμης».

Ο Γρηγόριος δὲν φαίνεται νὰ ἤλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν Δυτικῶν, ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε οὐδεμία ἀνάγκη. Μὲ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ ἀξιού καὶ δυναμικοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, καὶ διὰ τῆς συγκλήσεως τῆς Β' Οἰκουμενικῆς συνόδου ἐπῆλθεν κάποια εἰρήνη εἰς τὴν Ἑκκλησίαν

τῆς ἀνατολῆς, καίτοι τὸ πολύκροτον καὶ ὀχληρὸν Μελετιανὸν σχίσμα ἔξηκολούθησεν διίγον ἀκόμη.

Οι Δυτικοὶ δύμως παρ' διίγον νὰ δημιουργήσουν νέον σχίσμα μὲ τὸν Μάξιμον τὸν Κυνικόν, καὶ Ἀλεξανδρέα, ὅστις καίτοι τέσσον περιεποιήθη ὑπὸ τοῦ Γρηγορίου, καὶ τὸν δόποιον εἶχε διμοτράπεζον καὶ συγκάτοικον, ἐν τούτοις ἐφάνη ἀχάριστος καὶ θήλησε νὰ γίνη ὅργανον τοῦ Ἀλεξανδρέας, καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸν Ἐπίσκοπικὸν θρόνον τῆς Πρωτεουόσης. Παρέλαθον λοιπὸν αὐτὸν οἱ Ἐπίσκοποι καὶ κρυφίως ἔζήτησαν νὰ τὸν χειροτονήσουν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ δὲν ἐπρόθασαν νὰ τελειώσουν τὴν χειρονομίαν των, διότι κλῆρος καὶ λαός τῆς Πόλεως εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναὸν καὶ τοὺς ἡνάγκασαν νὰ δραπετεύσουν.

Ο Μάξιμος οὗτος ἔγραψε τότε πρὸς τοὺς Δυτικούς καὶ τοὺς ἔζήτησε τὴν βοήθειαν αὐτῶν. Οἱ δὲ συνελθόντες εἰς τοπικὴν σύνοδον ἐν Ἀκηλυΐᾳ, καὶ χωρὶς νὰ ἔξετάσουν τὰ πράγματα, ὡς ἄλλοτε τοὺς συνεθούλευεν δὲ Βασίλειος, ἐνέκριναν τὴν χειροτονίαν του ὡς ἔγκυρον, καὶ ἔφθασαν μέχρι σημείου νὰ θεωρήσουν τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἀντικανονικὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως (!) Εὔτυχως δύμως δὲ Θεοδόσιος ἤπειλησε τὸν Μάξιμον καὶ οὗτος πρητήθη τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ.

Ταῦτα πάντα ἔπραττον οἱ Δυτικοὶ δεχόμενοι εἰς Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν ἀναξίους ἀνδρας καὶ κατακρίνοντες ἀγίους ἀνθρώπους. Καὶ δύμως ἡναγκάσθησαν νὰ διορθώσουν τὰς βιαστικὰς πράξεις των. Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα καὶ τὸ ἀλάθητον αὐτοῦ;

Περισσότερον συμπαθεῖς καὶ βοήθητικοὶ ὑπῆρχαν οἱ Δυτικοὶ εἰς τὸν Ιερὸν Χρυσόστομον, τοῦ δόποιου τὰς σχέσεις μετὰ τῶν Δυτικῶν ἐρχόμεθα τώρα νὰ ἔξετάσωμεν.

Ο Βασίλειος ἔγραψε πρὸς τὴν Δύσιν ἔξαναγκασθεῖς, ὡς εἶδομεν, ἐκ τῶν αἱρέσεων, σχισμάτων καὶ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Πολιτικῆς ἔξουσίας εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ο Ιερός Χρυσόστομος δύμως, δὲν εἶχε ν' ἀντιπαλασῆ μὲ αἱρετικοὺς καὶ σχισματικούς, δύσον μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἑκκλησίας. Τι εἶχε δηλαδὴ συμβῆ; Ο ἀσθενικοῦ χαρακτήρος αὐτοκράτωρ Ἀρκάδιος, ἐκυθερνᾶτο ὑπὸ τῆς συζύγου του, τῆς πανούργου Εύδοξιας. Αὕτη, ὡς φαίνεται, θήλησε νὰ ἔχῃ καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως ὑποχείριόν της, ἀλλ' εἰς τὸν ἐπίζηλον θρόνον ἐκάθητο τότε διέγιτος τῶν ρητόρων, διόποιος εἶχε συγκινήσει τὰ πλήθη τῆς Ἀντιοχείας, δηποὺς ἄλλοτε διετέλεσε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος. Καὶ ἀκόμη τώρα συναρπάζει μὲ τὸ μελίρρυτον ὄφος του τὰ πλήθη τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ο Χρυσόστομος φύσει μοναχός καὶ λιτός, καὶ ἀλύγιστος, ἀμα δὲ καὶ ήθικός, θήλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν λιτότητα καὶ ήθικότητα εἰς τὴν Ἐπισκοπήν του.

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

"Ας Έρωτήσωμεν τούς έσαυτούς μας, τί κάνομεν έδω στήν θετήν μας πατρίδα διὰ νὰ συνεχίσωμεν τήν ωραίαν ιστορίαν τῆς 'Ελλάδος. Πολλοί ἀπό ήμας ἀρνηθήκαμε Πατρίδα και θρησκείαν, και υπεράνω πάντων ἔθεσαμεν τὸ δολλάριον. Χύνομεν ἄφθονα δάκρυα κροκοδελου δῆθεν γιὰ τὴν πατρίδα 'Ελλάδα. Νοσταλγοῦμεν τὸν γαλάζιο τῆς οὐρανού, τὸ θελκτικό τῆς κλίμα, τὰ δροσερὰ και ἀγνά της νερά. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα δὲν ἀποδεικνύεται μὲ τὰ δάκρυα, δὲν σταματᾷ εἰς αὐτά. Ἀπαιτοῦνται ἔργα, κόποι, θυσίες οἰκονομικές. Ἀμαθεῖς και πεπαιδεύμενοι, δλοι μας γνωρίζομεν τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τὴν Μητέρα 'Ελλάδα, δπως και δλοι μας γνωρίζομεν τὰς ὑποχρεώσεις μας πρὸς τοὺς γονεῖς μας, ἀνεξαρτήτως ἀν αὐτοὶ ήσαν καλοὶ ἡ κακοί. Καὶ δπως δὲν ήμποροῦμεν νὰ ἀρνηθοῦμε τοὺς γονεῖς μας, ἔτσι δὲν ήμποροῦμεν νὰ ἀρνηθοῦμεν οὔτε τὴν πατρίδα ποὺ γεννηθήκαμε οὔτε τὴν θρησκείαν ποὺ ἐδιδάχθημεν. 'Εάν δὲν εἰμεθα καλοὶ γιὰ τὴν πατρίδα ποὺ μᾶς ἔγεννησε, δὲν θὰ εἰμεθα καλοὶ γιὰ τὴν πατρίδα, ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ. 'Εάν ἀρνηθοῦμε τὴν θρησκείαν τὴν δποίαν ἀπὸ μικροὶ ἐδιδάχθημεν, δὲν θὰ εἰμεθα καλοὶ και γιὰ ἀλλο δόγμα ποὺ τυχὸν ἀσπαζόμεθα.

Είναι λοιπὸν καιρός νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν ποὺ μᾶς κατέχει και νὰ πλησιάσωμεν δ ἔννας τὸν ἄλλον στὴν 'Εκκλησίαν μας, στὸ Κέντρον μας, και δλοι μαζὺ νὰ σκεφθοῦμεν πῶς μποροῦμεν νὰ θαδίσωμεν πρὸς τὴν πρόσδον πρὸς δόξαν τῆς Μητέρας 'Ελλάδος. "Ας ἀφήσωμεν τὰς πρωσπικάς μας διαφοράς κατὰ μέρος, και δς σκεφθοῦμεν πῶς μποροῦμεν νὰ κρατήσωμεν τὸ 'Ελληνικὸν δνομα ὑψηλὰ τιμημένον και δοξασμένον στὴν χώραν αὐτήν. "Οσοι, ἀρνούμενοι θρησκείαν και πατρίδα, ἀπολαύουν στὴν χώραν αὐτήν δλα τὰ καλά και δλην τὴν ἀ-

'ΥΠΟ ΔΙΟΙΚΗΤΑΝΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΙ

γάπην και ἐκτίμησιν τῶν ξένων, τὰ ἀπολαύουν δχι διότι οι ίδιοι εἶναι ἀγαπητοὶ και καλοὶ, ἀλλὰ διότι ἡ πλειονότης τοῦ ἔδω 'Ελληνισμοῦ μὲ κόπους και ἔργα, ἔχει ἔξυψωση τὸ 'Ελληνικὸν δνομα και δὲν ντρέπεται κανεὶς τώρα νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι "Ελλην. Μὲ τὰς ἔκκλησίας και τὰς κοινότητάς μας, ἀπεδείξαμεν ὅτι εἰμεθα ἀπόγονοι ἀντάξιοι τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

"Ας μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ήμπορεὶ νὰ κρυφθῇ. "Οταν ἔρχωνται οι καλές μας κυρίες και ζητοῦν τὸν δσολόν σας, νὰ φαίνεσθε εὐγενεῖς, και νὰ δίνετε τὸν δσολόν σας ἀγογγύστως, χωρὶς νὰ τὰς προσθέλλετε. Δὲν ζητιανέουν διὰ τὸν ἔσαυτόν τους... ζητοῦν βοήθειαν γιὰ φιλανθρωπικούς σκοπούς, γιὰ θεάρεστα ἔργα. Αι ἔκκλησίαι μας, τὰ 'Ελληνικά μας κέντρα, ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἡ 'Ακαδημία τοῦ 'Αγίου Βασιλείου εἶναι ίδρυματα τὰ δποία ἀπεκτήσαμεν μὲ κόπους και ίδρωτα. 'Υπεύθυνος πρὸ παντὸς διὰ τὴν διατήρησιν των εἶναι δ Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος και κατόπιν ἐμεῖς δλοι.

"Ο 'Αρχιεπίσκοπος εἶναι ἡ κεφαλὴ και ἡ 'Αρχὴ τῆς ἐν 'Αμερικῇ 'Εκκλησίας μας. Χωρὶς ἀρχήν, κανεὶς δργανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ προοδεύσῃ. Χωρὶς χρήματα, καμμιὰ πρόσδος δὲν γίνεται. Και αὐτὰ τὰ χρήματα πρέπει νὰ τὰ δωσωμεν ἐμεῖς. Ποιος εἶναι ἐκεῖνος δ "Ελλην δ ὅποιος θὰ ἀρνηθῇ στὰ δρφανὰ τῆς 'Ακαδημίας τοῦ 'Αγίου Βασιλείου πέντε δολλάρια τὸ ἔτος γιὰ νὰ μάθουν γράμματα και τὴν 'Ελληνικὴν γλώσσαν γιὰ νὰ μπορέσουν και αὐτὰ νὰ ζήσουν σὰν δινθρωποι; Και ποιός εἶναι ἐκεῖνος δ "Ελλην δ ὅποιος θὰ ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ στὴν Θεολογικὴν Σχολὴν πέντε δολλάρια τὸ ἔτος γιὰ νὰ διδαχθοῦν τὰ παιδιά μας τὴν 'Ορθο-

δικίαν και νὰ τὴν διδάξουν εἰς μεταγενεστέρους; Γι' αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους σκοπούς ή Κληρικολαϊκή Συνέλευσις τοῦ 1950 ἔθεσπισε τὸ Δεκαδολλάριον, και δχι γιὰ τὴν τσέπη τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς. Μόνον μιὰ πεντάρα τὴν ήμέρα ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸν καθένα μας δι' δλα αὐτά. Δώσατε την προθύμως, μὴ περιμένετε νὰ ἔλθουν νὰ σᾶς τὴν ζητήσουν.

"Αν ἐμεῖς οι ἔδω 'Ελλάδος "Ελληνες ἀρνούμεθα νὰ βοηθήσωμε και συντηρήσωμεν τὰ 'Ελληνικά ἔθνικοθρησκευτικά μας ίδρυματα ἔδω, πῶς δνοίγομεν τὸ στόμα μας και τολμοῦμεν νὰ κατακρίνωμεν τὴν νέαν μας γενεάν; "Ας κάνωμεν δ, τι καλὸν ήμποροῦμεν ἐφ' δσον ζοῦμε γιὰ νὰ φύγωμεν μὲ τὴν συνεδρήσιν μας ἀναπαυμένην ὅτι ἔκάναμε τὸ καθῆκόν μας και ἔδωσαμε τὸ καλὸ παράδειγμα εἰς ἀλλούς.

"Ας λείψουν πλέον αἱ προφάσεις ὅτι «ἔγω δὲν δίνω και δὲν πηγαίνω στὴν 'Εκκλησίαν διότι δὲν μοῦ ἀρέσει δ τάδε, ή δὲν θέλω νὰ βλέπω τὸν τάδε». 'Εάν, ἀγαπητέ, ἀρνηθῆς τὸν Θεόν γιὰ χατῆρι τοῦ τάδε ή τῆς τάδε, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔχεις πίστιν, δὲν είσαι καλὸς Χριστιανός.

"Ας λείψῃ και ἡ πρόφασις ὅτι «δὲν δίνω πιὰ γιὰ τίποτε διότι δὲν μὲ ἀκούουν ἐμένα... νὰ μὲ ξεγράψετε.» Και ἀν φύγης, κύριε, και ἀν σὲ ξεγράψωμε (ποὺ ἴσως νὰ μὴν ήσουν και γραμμένος ποτέ), τὰ ίδρυματά μας δὲν θὰ κλείσουν και δὲν θὰ κρημνισθοῦν. Γιατί λοιπὸν νὰ φανῆς κακός; Τὰ ίδρυματά μας αὐτὰ δὲν εἶναι ἀτομικά, δὲν ἀνήκουν σὲ μένα ή σὲ σένα. 'Ανήκουν σὲ δλους μας, και γι' αὐτὸ δλοι μας δφείλουμεν νὰ δίνωμεν τὸν δσολόν μας πρὸς συντήρησιν των, διὰ τὴν διαιώνισιν γλώσσης και θρησκείας.

"Ολοι οι "Ελληνες εἰμεθα ἀδέλφια. "Ας ένωθοῦμε και μὲ ἀγάπην νὰ θαδίσωμεν πρὸς τὴν πρόοδον... .

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗΣ

ΠΙΕΡΙ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς θά συνέλθῃ, δπως ἥδη ἔγκαιρως καὶ ἀρμόδιως ἀνεκοινώθη, ἡ ἐνδεκάτη Κληρικολαϊκή Συνέλευσις τοῦ Ἐλληνορθοδόξου κόσμου τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὸ Los Angeles τῆς Καλιφορνίας. Ἡ Κοινότης, ἡ ὅποια ἀποτελεῖ τὸν βασικὸν πυρήνα τῆς ὀργανωμένης δύμογενείας, θὰ ἀποστελῇ ἕκει τὸν Ἱερατικὸν τῆς Προΐσταμενον καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ως τοὺς νομίμους φορεῖς τῶν ἀπόφεων τῆς ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων, τὰ ὅποια μᾶς ἀπασχολοῦν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον προνομιούχους ως ἔκ τῆς καταγωγῆς τῆς καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐθνικοθρησκευτικὴν δμάδα. Εἰμεθα ἀπολύτως θέθαιοι ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι διοι θὰ φθάσουν μελετημένοι, ἐνθουσιώδεις, ἔτοιμοι νὰ ἐκφράζουν γνώμας σαφεῖς καὶ δημιουργικάς, νὰ προτείνουν μέτρα ἀποτελεσματικά καὶ νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν λῆψιν θετικῶν ἀποφάσεων. Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπίσης, ως ἐντολοδόχος τῆς προηγουμένης συνελεύσεως καὶ γενικῶτερον ως διὰ παρόντος παράγων εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ δρασίου ἀγῶνος διὰ τὴν διαινισιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν, τὰς ὅποιας οἱ πατέρες μας ἐκληροδότησαν, θὰ παρουσιάσῃ τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἔργου τῆς κατὰ τὴν τελευταῖαν διετίαν. Καὶ ὑπῆρξε τὸ ἔργον τοῦτο δηνῶν γόνιμον εἰς διοις τοὺς τομεῖς. Συγχρόνως θὰ θέσῃ ὅπ' ὅψιν τῆς συνελεύσεως τὸ νέον τῆς πρόγραμμα καὶ τὰς ἀπόφεις τῆς διὰ νέας ἔξορμησεις. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, δὲν χωρεῖ ἀμφιθολία ὅτι ἡ ἐνδεκάτη Κληρικολαϊκὴ θὰ είναι ἀπὸ πάσης ἀπόφεως ἀποδοτικὴ καὶ ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς καὶ τὰ νέα τῆς συνθήματα θὰ γίνουν δεκτά μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν, δστις πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ — καὶ χαρακτηρίζει πάντοτε — τὰ πιστά τέκνα τῆς μεγάλης μας Ἐκκλησίας.

* * *

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΤΟΣ

ΑΙ διακοπαὶ τοῦ θέρους ἔληξαν ἥδη καὶ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος είναι ἐπὶ θύραις. Τὰ σχολεῖα μας — ἡμερήσια, ἀπογευματινά, κατηχητικά — θὰ δεχθοῦν καὶ πάλιν τὰς χιλιάδας τῶν τέκνων τῆς δυμογενείας, ἵνα μεθοδικῶς δηγηγήσουν αὐτὰ εἰς τὸν δρόμον τῆς μαθήσεως καὶ τῆς ἡθικῆς, δπως αὗται καθορίζονται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, τῆς πατρίδος τῶν γονέων των καὶ τῆς μεγάλης Ἀμερικῆς. Θέλομεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι

οἱ ἐντεταλμένοι μὲ τὴν ἐθνικοθρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν παιδιῶν μας παράγοντες, διερεύς, δικαίησις, διδάσκαλος, ἡ Κοινοτικὴ Ἐπιτροπή, ἔλασθον δλα τὰ μέτρα ὅστε τὸ σχολεῖον τῶν νὰ λειτουργήσῃ κατὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ύπο συνθήκας πλέον εὔνοϊκάς καὶ ὅτι ἡ μέριμνά των διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαθητῶν καὶ τὴν κανονικὴν τούτων φοίτησιν θὰ δικαιωθῇ περισσότερον ἢ εἰς τὸ παρελθόν. Τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ κύριον μέλημα τῆς Κοινότητος, διότι ἄνευ αὐτοῦ, δπως πολλάκις ἐλέχθη, ἡ Ἐκκλησία μας θὰ διατρέξῃ συντόμως τὸν κίνδυνον νὰ ἀτροφήσῃ. Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή, διὰ τοῦ παρ' αὐτῇ τμῆματος Ἐκπαιδεύσεως, δὲν παραλείπει νὰ πράττῃ τὸ καθῆκον τῆς. Αἱ σχολικαὶ καὶ κατηχητικαὶ τῆς ἐκδόσεις, οἱ διαγωνισμοὶ, αἱ δόηγαι πρὸς τοὺς κατηχητάς καὶ ἐκπαιδευτικούς, τὸ σύνθημα τῆς ἡθικῆς καὶ ὄλικῆς ἐνσύχουσεως τοῦ διδασκάλου ἀποτελοῦν σαφεῖς ἐνδεξεις τοῦ ἐνδιαφέροντός της καὶ τῆς ὑψίστης σημασίας τὴν ὅποιαν ἀποδίδει εἰς τὸ σχολεῖον.

* * *

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΜΑΣ

ΤΟ Ἐθνικὸν Συνέδριον τῆς Ἐλληνορθοδόξου νεολαίας, τὸ διοίον συνήλθεν ἐσχάτως εἰς Washington καὶ τὸ διοίον ἀπεδείχθη λίαν ἀποδοτικὸν εἰς ἀποφάσεις καὶ προγράμματα μελλοντικῆς δράσεως, ἀποτελεῖ ἐν ἀκόμη δείγμα τῶν μελετημένων προσπαθειῶν τῆς Ἱερᾶς μας Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς δρθὴν καθοδήγησιν τῶν νέων καὶ νεανδῶν μας εἰς τὸν δρόμον, τὸν διοίον χαράσσει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ διοίος φωτίζεται ἀπλέτως ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῶν Ἐλληνικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν πνευματικῶν ἀξιῶν. Τὸ θερμὸν τοῦτο ἐνδιαφέρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας είναι εὐεξήγητον. Οἱ παλαιμάχοι ἀπόδημοι, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν καὶ συχνὰ ύπο δυσμενεῖς συνθήκας ἐμόχθησαν δχι μόνον διὰ νὰ προσαρμοσθοῦν δημιουργικῶν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιπόνου ἀμιλλῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διατηρήσουν ἀκεραίαν τὴν ἀνεκτίμητον πατρικὴν κληρονομίαν, δικαίως φιλοδοξοῦν νὰ καταστήσουν ἥδη τὰ τέκνα τῶν ἀξιῶν κληρονόμους τῆς διτῆς καὶ τόσον τιμητικῆς αὐτῆς προσπαθείας. Ἀλλὰ καὶ ἡ νεολαία μας ἔχει τὸ ἡθικὸν χρέος νὰ φανῆ ἀνταξίᾳ τῶν πατέρων της, νὰ καταστήσῃ ύπόθεσίν της τοὺς πόθους ἐκείνων καὶ εἰς τὸν ἐθνικοθρησκευτικὸν ἀγῶνα τῶν παλαιοτέρων, δστις είναι τόσον συντονισμένος πρὸς τὰς σημερινὰς ἡθικοπνευματικὰς ἀνελίξεις ἐν τῇ δῃ ζωῇ τῆς Ἀμερικῆς, νὰ προσθέσῃ τὴν δύναμιν, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν πείραν τῆς ἀκόμη. Καὶ ἡ Ὀρθόδοξια καὶ ἡ Ἐλλάς, δπως τόσον ἐπιτυχῶς ἐτονόσθη εἰς αὐτὸν τὸν διοίον τὸ Συνέδριον ἀπὸ ἐπισήμους ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας καὶ τῆς διανοήσεως, είναι ύπεροχοι πηγαὶ ἐμπνεύσεως.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὸ Παρὸν καὶ τὸ Μέλλον τῆς

Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Βασιλείου εἶναι γνωστή σήμερον εἰς διάλοκηρον τὴν δμογένειαν. Ἰδρύθη πρό τινων ἐτῶν μὲ σκοπὸν νὰ περισυλλέξῃ καὶ περιθάλψῃ τὰ δρφανά κορίτσια μας, ποὺ εἴτε δθάνατος, εἴτε ἀλλαὶ περιστάσεις τὰ ἐστέρησαν τῶν φυσικῶν προστατῶν τους. Αἱ ἔγκαταστάσεις τῆς ἡσαν κατ' ἀρχάς πτωχαὶ καὶ τὰ οἰκονομικά τῆς ἐντελῶς περιωρισμένα. Μόνον δὲνθουσιασμὸς καὶ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν κυριῶν τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων μας τὴν περιέσωσαν ἀπὸ τὸν ἀφανισμὸν εἰς τὰ πρῶτα τῆς ἀθέταις θήματα, τὴν συνετήρησαν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἔξησφάλισαν εἰς αὐτὴν τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῆς προόδου.

Τώρα, ἔχει ἀναπτυχθῆ εἰς ἐν τρισύνθετον "Ιδρυμα: Δημοτικὸν Σχολεῖον — Γυμνάσιον — Διδασκαλεῖον, τὸ δποῖον εἶναι ἀνοικτὸν κατ' ἀρχὴν εἰς τὰ δρφανά κορίτσια μας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας νέας μας, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μορφωθοῦν ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν του πνοὴν καὶ καθοδήγησιν. Αἱ μαθήτριαι καὶ φοιτήτριαι τῆς Ἀκαδημίας, ποὺ ὑπερβαίνουν τὰς ἁκατόν, ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ ζοῦν ἐντὸς μιᾶς εὐλογημένης οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας, νὰ ἀναπτύσσωνται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς ἀγωγῆς, νὰ παιδαγωγοῦνται εἰς Χριστόν, νὰ γίνωνται οἰκεῖαι πρὸς τὰς ἡθικὰς καὶ πνευματικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ καταρτίζωνται εἰς ἡγετικά στελέχη τῆς Ἑλληνοαμερικανικῆς κοινωνίας μας, ἵκανά νὰ κρατήσουν ὑπερηφάνως τὸ θερέτρον μα τοῦ Ἑλληνορθοδόξου καὶ νὰ μεταδώσουν καὶ εἰς ἄλλους τὰ αὐτὰ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Παρὰ ταῦτα, ἡ Ἀκαδημία μας δὲν εἶναι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκριθῇ πρὸς τὰς δοσμέραι αὐ-

ξανομένας ἀνάγκας τῆς δμογενείας. Μὲ κάθε ἔτος ποὺ περνᾷ, αὐξάνει συνεχῶς δὲ ἀριθμὸς τῶν κοριτσιῶν μας ποὺ χρειάζεται τὴν προστασίαν τῆς, διότι νέαι οἰκογένειαι ἀποφρανίζονται καθημερινῶς, ἐνῷ ἀλλαι, δυστυχῶς, διαλύονται. Παραλήλως δγκοῦται δλονὲν δὲ ἀριθμὸς τῶν γονέων ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσαγάγουν τὰ κορίτσια των εἰς τὴν Ἀκαδημίαν διὰ νὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτυχθοῦν Ἐλληνοπρεπῶς.

'Ἄλλ' οὔτε τὸ παρὸν διλγάριθμον προσωπικὸν τῆς, οὔτε τὰ κτίρια καὶ αἱ λοιπαὶ ἔγκαταστάσεις τῆς ἐπιτρέπουν τὴν πρόσληψιν καὶ ἔχυπηρέτησιν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ κοριτσιῶν. Τοιουτορόπως, ἐκ τῶν ὑποβληθεισῶν κατὰ τὸ παρὸν ἔτος πεντήκοντα αἰτήσεων πρὸς εἰσαγωγὴν εἰς τὰ τρία τμῆματα τῆς Ἀκαδημίας, μόλις αἱ ἡμίσεις ἐνεκρίθησαν, τὰς δὲ λοιπὰς ἀπέρριψεν ἡ εἰδικὴ Ἐπιτροπή.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. "Υπάρχει καὶ ἄλλη πλευρά τοῦ ίδιου ζητήματος, ἡ δποία παρασμένει ἀκόμη ἀθεράπευτος Πλῆθος δρφανῶν ἀγοριῶν μας ἔχουν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην προστασίας, ἀν πρόκειται νὰ τὰ διαφυλάξωμεν ἀπὸ τοὺς δυνχαὶς ἀλλοθήρησκων ίδρυμάτων ποὺ τὰ διεκδικοῦν καὶ νὰ τὰ περισώσωμεν ὡς τίμια μέλη τῆς κοινωνίας μας. Ποιοὺ συχνὰ καταφθάνουν αἰτήσεις διὰ τὴν περισυλλογὴν καὶ περιθάλψιν τοιούτων δρφανῶν, τὰς δποίας ἡ Ἐπιτροπή, μὲ λύπην ἀπεργιαστον, ἀναγκάζεται νὰ ἀπορρίπτῃ, ἀπλῶς διότι δὲν λειτουργεῖ παρ' ἥμιν τμῆμα ἀρρένων.

'Ἐν τούτοις, τὸ κτῆμα τῆς Ἀκαδημίας μας εἶναι ἀπέραντον, εύρισκονται δὲ ἐπ' αὐτοῦ πολλὰ κτίρια ἔγκαταλειμένα. Θὰ ἦτο δυνατόν, μὲ ἀνάλογον δαπά-

'Υπὸ ΦΩΚΑ ΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

νην, τὰ κτίρια αύτὰ νὰ ἀξιοποιηθοῦν, νὰ καταστοῦν χρησιμοποιήσιμα καὶ νὰ ἐπαρκέσουν δχι μόνον εἰς δλας αὐτὰς τὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας ἀκόμη. Μὲ δλίγα σχετικῶς χρήματα ἡ Ἀκαδημία τοῦ Ἀγίου Βασιλείου δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς τεράστιον καὶ μοναδικὸν εἰς τὸ εἰδός του 'Ἑλληνορθόδοξον μορφωτικὸν κέντρον μὲ ἀνοικτὰς τὰς πύλας του σὲ κάθε μας παιδί.

Ποὺ δμως θὰ εὑρεθοῦν τὰ χρήματα αὐτά; Δυστυχῶς δὲν ἀνεφάνησαν μέχρι τῆς στιγμῆς μεταξύ μας οἱ μεγάλοι ἔκεινοι εὐεργέται, οἱ δποῖοι ἀνεδείχθησαν εἰς τὸ παρελθόν μεταξύ τῶν λοιπῶν δμογενῶν μας εἰς ἄλλας χώρας. Τὸ μέλλον δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐπιφυλάσσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἔκπληξιν. 'Ἄλλα ἡ σημερινὴ ἀνάγκη ἐπιβάλλεται νὰ θεραπευθῇ σήμερον, δὲν δύναται νὰ ἀναβληθῇ ἡ θεραπεία της διὰ τὸ μέλλον. Αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες δικαιοῦνται τῆς εὐγνωμοσύνης δλων διὰ τὰς συνεχεῖς θυσίας των ὑπὲρ τοῦ ίδρυμάτος μας. "Επραξαν καὶ πράττουν τὸ πᾶν διὰ τὰς ἀξασφαλίσουν τὴν λειτουργίαν ου δμαλήν καὶ ἀπρόσκοπτον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία δτι θὰ ἔξακολουθήσουν ἔκδηλοισσαι τὴν αὐτὴν ἀγαθοποιὸν μέριμναν καὶ τὸ ίδιον ἐνεργόν ἐνδιαφέρον.

'Ἐξ ἀλλου, ἡ Ἱερά μας Ἀρχιεπισκοπή, ἀν ἐπιτύχῃ ἀπολύτως δ νέος θεσμὸς τοῦ Δεκαδολαρίου, θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς δλας τὰς τρεχούσας ἀνάγκας τῆς Ἀκαδημίας. Δὲν ἀρκεῖ δμως τοῦτο δι' ἐν τόσον εὐρύ καὶ πολυσύνθετον πρόγραμμα, δπως τὸ ἀνωτέρω. Τοιαῦτα προγράμματα ἀπαιτοῦν τὴν ἀμέριστον ἡθικὴν καὶ υλικὴν θοήθειαν καὶ συμπαράστασιν δλων μας.

THE RIGHTEOUS AT THE GATE

During the period immediately before the birth of Christ there were certain people, Gentiles, who had a sympathetic attitude toward the Jewish religion on account of its monotheism and its high moral content. These Gentiles, having been attracted, attended services in the temple in the Court of the Gentiles. Later on when the temple was destroyed and the synagogue was instituted this tendency on the part of the Gentiles toward Judaism continued, and many of them attended worship in the synagogue. They went all the way toward Judaism and they would have accepted it completely except for the rite of circumcision. They refused to submit to this, yet they followed in all others of its features the Hebrew worship. These Gentile men and women were called "the righteous at the gate" because they were in reality standing on the very threshold of Judaism. And these righteous at the gate in many places of Asia Minor and Europe were the first converts to Christianity. This is evident particularly in the missionary work of St. Paul, who always preached first in the Jewish synagogue wherever he went.

One of the chief, if not the chief, characteristics of the Christian religion is the element of telling others about it, of apostleship as may also be observed in the Latin verb "mitto" (to send). This principle goes back to the teachings of the Master and the practice of the apostles, and of the life of the Church in all ages. The Orthodox Church, about which we are particularly concerned here, is not only the heir of this command to preach and to teach others, but it also exemplified and proved its faithfulness to the command by sending missionaries throughout the Balkan peninsula and other parts of Europe; and in late mod-

*By Rev. JOSEPH G. VASILIOU
St. Paul, Minn.*

ern times the Russian branch has sent missionaries and established Orthodoxy in Japan. In connection with this missionary aspect of its life, the Orthodox Church through the years has developed an attitude of tolerance which has won the commendation of the historians. The Orthodox Church cannot be accused of any intolerance or persecution in respect to people of other faiths. Leaders of the Orthodox Church and indeed all of us, one might say, are rightly proud of this fact. And because of this we affirm strongly the policy of non-proselytizing. However, the writer feels that there seems to be confusion in the understanding of the idea "not proselytizing." It appears, at least to the writer, that the idea of not proselytizing extends to the point of not doing anything to further the work of the Orthodox Church among its own people and among the righteous at the gate—those who are sympathetically inclined toward Orthodoxy. This attitude may be excusable or tenable with the life of the church in Greece where the people are born, baptized, and reared in the faith, and where there is very slight danger from outside of attracting its members to another faith. But this attitude of the Church cannot be sustained or excused in America and under the circumstances in which we live. Here in America we are confronted as a Greek Orthodox family, with social problems and with pressure groups from other branches of Christianity, and we must take an energetic attitude not only to keep the lines of Orthodoxy but to recapture the members we have lost and to fulfill our responsibility toward those who stand at the doors of our churches.

We should, first of all, be concerned with and endeavor to make good Christians and regular active members of the Orthodox Church all those people who were baptized in the faith, many of whom now live disconnected from the church. Among these, of course, are those who have yielded in some measure to the influences of other religious faiths and who have developed liberal or indifferent attitudes in their religion. They hold that "one religion is as good as another." On the other hand, there are those who may or may not be registered members of the Orthodox Church but whose only visible connection with it is evident only at Christmas and Easter. To these people the Church does not mean very much; and neither do they make any significance to the life of the Church. Then there is a class of our Orthodox people whose only interest in the church is manifested when they need some of the Sacraments. For these people, when they need the Church for any of the Sacraments, religion seems to be very important. At other times they are unseen and unheard.

Then, what can we say about claiming all the young people of our Orthodox fellowship for the Church? Not long ago I met a young woman, born of Greek Orthodox parents, reared in the Orthodox faith, who told me she was a member of an Episcopal church and singing in its choir. What happened in that case, and why was she singing in the Episcopal church rather than in the church of her parents? And the question should be raised here: what has the Orthodox Church done or failed to do to keep such a person in the fold? We Orthodox people must realize that a case like this is not an isolated phenomenon. We lose the older people and still more the younger people by default. The above-mentioned categories of people are the constituents of the Church and they are and should

always be the objects of concern for the active church. These are inactive members, but they are the righteous at the gate.

The attitude held by some laymen and, I suspect, by some priests also that the Church is "open for business" and that the people should come and fulfill their obligations is no longer tenable in this country. We live in an environment of tremendous competition, and if our people are drawn away by negative influences it becomes the duty of a living church to seek and bring back those people. Call it whatever you will—missionary or apostolic work, or self-preservation work—we must make every effort to win these irregular and inactive members not only because Jesus Christ commands us but also for their own salvation and for the future good of the Orthodox Church in America.

The other class who may be called more properly "righteous at the gate" is a group of non-Greek men and women who have come within the pale of the Orthodox Church through marriage with an Orthodox. In this category there is a sizable number of wives of Greek men. Some of these women who were reared Protestant and Catholic remain faithful after marriage to the religion in which they were brought up. In such cases, some of the children of the union are baptized in the Orthodox faith to satisfy the wishes of the father. And under these circumstances there is little that the Orthodox Church can do. For the peace of such a union, it is well for our church to follow its traditional policy. But there are other cases where these women are indifferent to their own religion, or simply have no religious ties, but are sympathetically inclined toward the Orthodox Church. If these women are interested in the Orthodox Church, I would not consider it proselyting to aid them in understanding our faith and in coming to a decision

of their own.

There are still other such women who are willing to join the Orthodox Church along with their husbands if the husbands will renew their fellowship and become active once more. In still another instance, there are the wives who have never been baptized in any faith and the only contact they have with religion is with the Orthodox Church through their husbands' identity with it. Will it be proselyting on our part to encourage commitment of such persons to the Christian faith, to instruct them and baptize them and, if it is their desire, receive them into the Orthodox Church? I would say, "No." I recently officiated at the baptism of a woman, married many years civilly to a Greek Orthodox man, and at the conclusion of the rite of baptism, confirmation and Holy Communion, I blessed their marriage. This is one of the most grateful and happy couples I know. The husband by his own word had not received the Holy Eucharist for some forty years, not since bidding his mother farewell prior to his leaving for America. His joy over coming again into full relationship with his church plus his very evident happiness about having his wife become a member of his church, was boundless. And I, their priest, gave thanks to God.

All such people are standing at the threshold of our church and they are a definite responsibility of ours. They are not demanding entrance and there may be some of our Orthodox people who feel they are no responsibility of ours. But they are standing on the periphery of our church life, and I think it would be good Orthodox apostolic ministry and good church business to reach out and bring those people in and make them feel at home. This kind of effort will result in the salvation of human souls, it will make the Greek husbands happier, and make them regular paying members and support-

ers of our Church. It will also bring the Greek-American boys and girls into the Greek language schools, into the Catechetical schools, and into the young people's groups, and eventually into full church membership. It will strengthen the Church all the way down the line. It is our responsibility and our privilege as a church, and we are going to be held accountable for the stand we take. I don't believe we can easily ignore and repudiate such a responsibility and privilege.

Before concluding this discussion I wish to make a few recommendations as a positive approach to the whole question. *First*, we should develop the mental attitude—both laymen and priests—of not only understanding and appreciating the great truths of our church, but also a desire and readiness to communicate them and inform others about them. We are not proselyting anybody when we declare these truths to men and women sympathetically inclined toward the Orthodox Church. We should not be neutral and indifferent when Orthodox men and women drift away from our Church. Instead of complaining of their absence from the Church, we should go to their homes, to their shops, to their stores, and to their other places of business and confront them with their responsibility and challenge them with our love. *Secondly*, every church should have a membership committee composed of consecrated men and women. These individuals should be active, busy people, and not on the retired roll. This committee, functioning under the guidance of the priest, should visit, solicit, and cultivate the inactive members systematically. The members of the committee will divide the list of inactive members and visit them periodically until they are reactivated. *Thirdly*, a different committee should be appointed and operate under the guidance of the priest to cultivate the non-Greek people who

MAGNETIC RELIGION

Two men were business partners. One attended church regularly, the other professed no religion at all. One Sunday morning they met on the same streetcar, one on his way to church, the other to play golf. As they were about to separate, the latter said to his companion: "Look here, when are you going to give up all this hypocrisy about religion and church-going?"

Very much offended, his companion answered: "What right have you to call my religion hypocrisy?"

"Well," said the other, "we have been partners in business for twenty years. We have met and talked every day. You knew that I did not belong to any church. You knew that I never gave religion a second thought. Yet you were never so enthused about your religion to speak to me about it. You remained

are related to Orthodox families and who are interested in Orthodoxy. This committee should visit and establish a cordial and friendly relationship on behalf of the Church. They should invite such people not only to church services but to the social doings of the community. They should also, from the Church, supply them with suitable Orthodox literature. This committee can prove of inestimable help to the priest in assisting with the organization of classes in Orthodox instruction.

We are members of a great Church with a great and glorious history and we should not consider our church as our own exclusive possession. We should keep in mind and apply the injunction of our Lord (St. Luke 24:47) "that repentance and remission of sins should be preached in my name among all nations." We need not go outside the boundaries of our

By Rev. ANTHONY CONIARIS
Deacon

silent. You never said a word to help me to be anything different."

Religion is always in danger of becoming hypocritical when we keep it to ourselves, when we neglect to speak to others about it, when we do not attract others to it.

Everyone knows persons who attend church very infrequently. All of us know persons whose shadow never darkens the door of a church. Yet, how many church-going Christians show interest in their unchurched friends? How many speak to them about attending services every Sunday? Such persons will listen more to another Christian than they will to a priest. They like to know that they are missed in church every Sunday by

church to apply this teaching. We have the inactive Orthodox and these other "righteous at the gate." It is a day of rejoicing when a Greek Orthodox, who over a long period of years had only a casual and disconnected relationship with the Church and who had not taken Holy Communion in all of the years since leaving Greece, comes back to the Church prompted by the patient cultivation of the priest. He becomes a regular member, pays his dues to the Church and to the Holy Archdiocese, goes to Confession and receives the Holy Communion. It is a great day for the Church, a great day for the man and his family, and a rich, spiritually rewarding experience for the priest. Such a "home-coming" can be duplicated in the lives of many others. What is required? Concern for others, love, and plenty of hard work. It can be done, and it should be done.

somebody else besides the priest. In view of what our Master said, it is every Christian's duty to encourage his unchurched friends and relatives to attend church:

"Everyone who acknowledges me before men, I also will acknowledge before my Father who is in heaven; but whoever denies me before men, I also will deny before my Father who is in heaven"—(Matt. 10:32).

People are attracted to Christ and His Church by deeds as well as words. We must be not only talkers about Christ but also walkers with Christ. A person who lives the Christian life will do much to influence his neighbors to become faithful church members. By paying only lip service to Christ too many of us give the enemies of Christ the opportunity to say that the church is full of hypocrites. Men today are not opposed to Christ so much as they are disgusted by the poor copies of Christ-like living they see about them. Every Christian should try to make his life as attractive as possible. Christ once said, "Ye are the salt of the earth." In addition to imparting a desirable flavor and preserving from decay, salt also creates thirst. Have we ever made anyone thirsty for the Lord Jesus Christ by the kind of life we live? Let us not forget the Master's command, "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Nor do men light a lamp and put it under a bushel, but on a stand, and it gives light to all in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works and give glory to your Father, who is in heaven" (Matt. 5:14-16). Do other people see in our life a stumbling-block to Christ or a stepping-stone to Him?

When a magnet comes in contact with a piece of iron, it magnetizes it. So if our faith in Christ is true, it will magnetize and attract others to it by word and deed. How magnetic is your faith in Christ?

THE INFALLIBILITY OF THE CHURCH

The Church as the body in which Christ is eternally present is infallible. An individual bishop or a particular local Church may err, but the Church as a whole is infallible.

The Church lives the Truth and has the Truth. An individual can have a real knowledge of it by living in communion with the body of the Church. The Church invites into unity and fellowship but will not judge or condemn the recalcitrant.

The Orthodox Church has an unambiguous valid confession of faith, a doctrine concerning God, Christ, salvation, and the eternal life. The Seven Oecumenical Councils were official gatherings of the Church acting, speaking, and defining the Creed under the guidance of the Holy Spirit. Historically, these councils of all bishops represented the Church and have been interpreted as infallible spokesmen of the whole Church. The Orthodox Church maintains the doctrine of infallibility. The Council of Constantinople in 1672 defined thusly: "About the Catholic Orthodox Church we say that she is certain and unwavering, since she is led by Christ, her Head; that she is herself true, and, taught by the spirit of truth, it is impossible for her to err. The sphere of the infallibility is whatever concerns faith and morals. The Oecumenical Councils represent such infallible action on the part of the Church."

The Greek Orthodox Church is a worshipping Community and a life in Christ guided by the Holy Spirit. All Orthodox formularies and pronouncements claim distinctly and clearly that the Orthodox Church has kept the faith immaculate and intact, without addition or subtraction, without al-

By the Rev. S. M. SOPHOCLES

teration or omission, as taught by the Holy Scriptures and *Sacred Tradition*.

The Orthodox Church accepts Tradition as equal to that of the Faith. St. Irenacus found its guarantee in the succession of bishops who, through their origin, were linked up legitimately with the Apostles and, through the Apostles, with Christ.

The holding of the Faith as delivered to the Saints constitutes one of the fundamental and essential notes of the Orthodox Church. Deviation from this teaching means the loss of fellowship with the Holy Spirit. Schism and heresy constitute a state of opposition to the divine authority of the Church, and *ipso facto*, heretics are cut off from the unity of the Church.

For many years the Church had no written New Testament. "Tradition was the standard of faith first in time as well as in importance." Converts were given instruction by word of mouth; later the Church pointed to the Bible for corroboration of her teaching. The Bible is the first codification of oral into written teaching. Tradition in the Greek Church is an organ of Divine revelation. By "tradition" is meant the truths which came down from our Lord and from the Apostles through the fathers and which are confessed unanimously and continuously in the undivided Church. The oral tradition of what the Apostles taught by word of mouth holds a unique place in the Orthodox Church. Tradition is a corporate

witness of the mind of the Orthodox Church. This tradition forms a continuous chain from the Apostles to the end of time, preserving the Church from heresy and doctrinal innovations. The formulated expression of tradition in written form are the Scriptures. Scripture and tradition are one in origin, since the Holy Spirit is the author of both. Professor A. Florovsky describes the Orthodox teaching on tradition in the following words: "Tradition is the witness of the Holy Spirit, the unceasing revelation and preaching of good tidings. For the living members of the Church, it is not an outward historical authority but the eternal continual voice of God, not only the voice of the past but also the voice of eternity."

The Eastern Orthodox view of the Church is inseparably bound up with the doctrines expressed in the well-known phrase of St. Athanasius that "Christ became man in order that we might become divine." For the Orthodox, the conception of the Church is best defined by the term *sobornost*, as used by Klomiakov, as "the communion of love in which neither the whole nor the part encroach on one another." This is the ideal life of the community of the Church, and it is almost identical with Josiah Royce's conception of the "beloved community."

The Church is a living organism of the God-man in which all knowledge, salvation, love, joy, and blessing originate, grow, and fulfill their purpose. The Orthodox Church is the continuation of Christ's incarnation and of Pentecost. The life of the Church is the Life of the Incarnate Christ, the Life of the Truth. Orthodoxy emphasized the unity of the Church continuing in the unity of the divine and the human Nature of Christ. It is a unity of the transcendent and immanent, of God and man, of God and creature — a bridge between heaven and earth.

ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ συνδρομήτα εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Παρατηρητήν.
"Αν ἔληξε η συνδρομή σας, ἀνανεώσαστε. Δολλάρια 3.00 τὸ έτος.

RELIGION AND THE MOVIES

The screen will never cease to be conscious of its tremendous responsibilities to the cause of religion. Church and screen are joined together in the defense of the spiritual heritage of Western civilization against the threats of a pagan philosophy. Among civilized people no medium of communication is more sensitive to the spiritual aspirations of humanity than the screen.

There have been many pictures which have dealt with specific religious themes, but many more which have had morally significant overtones. I could mention many pictures which deal with social justice, combat communist philosophy or exalt the Christian viewpoint.

It is most extraordinary that three outstanding current productions are based on religious subjects. Those three are most daring undertakings, from an economic point of view, and the most costly ventures of the industry. I refer to "Samson and Delilah," "David and Bathsheba," and "Quo Vadis." We also have had recently such productions, with religious background, as "Come to the Stable," "I'd Climb the Highest Mountain," and "Stars in My Crown." The whole industry is exploring religious subjects.

One of the religious production efforts of which we are very proud is "The Guest." This was intended exclusively for religious outlets and not for commercial purposes, as we did not feel it would be conducive to theater entertainment. But the demand was so great that it was released to theaters. We are now preparing the following subjects: "The Story of Ruth," "The Judgment of Solomon," "A Penny for Candy," a theme of the Good Samaritan, "The Younger Son," on the subject of the Prodigal, and "The Neighbor," another Good Sa-

*By SPYROS P. SKOURAS
Pres., 20th-Century Fox Film Corp.*

maritan theme.

Combining all the classical arts, the screen has long been able to present religion as a living experience, identifying the individual in the audience with the characters he sees on the screen. The screen's unlimited scope, in terms of time and geography, can make people relive again the story of Calvary, or report events of the present moment showing the influence of Christ upon the minds and hearts of men. The camera can penetrate into the greatest cathedral or the smallest country chapel.

We of the motion picture industry have received many complaints from various Protestant denominations that our pictures do not sufficiently cover Protestant sub-

jects. It is true that the majority of purely religious pictures have been Catholic subjects, but circumstances are responsible for this rather than intention.

It happens that there are some Catholic writers and producers in our industry who like to undertake subjects of this kind. Protestants are not promoting material by outstanding Protestant writers that is adaptable to the screen. There is no feeling or favoritism in our industry.

Producers should be encouraged by Protestants and Catholics alike to produce religious subjects in order to combat the godless common enemy, communism.

This is the great crusade of modern time. It brings us once more a shining opportunity to exalt the well-being of mankind. As representatives of the church and the screen, we can share in the crusade.

(Reprinted from the
"Christian Herald")

INTERSTATE MARBLE AND GRANITE WORKS

ΔΗΜ. ΒΡΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΥΙΩΝ
Γλύπτου Διπλωματούχου του Εθνικού
Μετσοβίου Πολυτεχνείου Αθηνών

Ἐκτελοῦμεν
ΤΕΜΠΛΑ - ΑΓΙΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ - ΙΕΡΑΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΡΙΑ, ΚΛΠ.

Ἐκ Φυσικῶν Μαρμάρων

ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΚ ΞΥΛΟΥ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Προμηθεύομεν Ἐκκλησιαστικά Εἶδη ἐκ τῶν ἔργοστασίων ἀριστών Βυζαντινολόγων τῆς Ἐλλάδος. Ἐπίσης Ἀγάλματα,
Μνημεῖα καὶ Ἀναμνηστικὰ Στήλας, WAR MEMORIALS
ἐκ μαρμάρου καὶ γρανίτου.

1259 FLUSHING AVE., BROOKLYN, N. Y.
Τηλέφωνον. EV. 6-5479 — Τηλ. Νυκτός 1L. 9-2896

Έκκλησιαστική Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τήν 2αν Αύγουστου ή A. S. δ' Αρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς Manchester, N. H., ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὸ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν δρᾶσιν τῆς ἔκει προοδευτικῆς Κοινότητος. Ἐπευκέφθη τὸν 'I. Ναὸν, τὰ Σχολεῖα, τὴν κοινοτικὴν αἴθουσαν ὡς καὶ πλεῖστα καταστήματα Ἐλλήνων ἐπιχειρηματιῶν. Ἔγένετο δεκτὸς μετ' ἐκδήλου χαρᾶς ἐκ μέρους δλῶν τῶν ὅμογενῶν. Τὸ ἀπόγευμα ἐτέλεσε τὴν λειράν ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὡμίλησε δὲ περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν καθηκόντων τῶν εὐθεῶν τέκνων τῆς πρὸς αὐτῆν. Κατὰ τὸ παρατεθὲν ἐπίστημον γεῦμα ἔξηρε τὸν δρᾶσιν τοῦ Σωματείου ἡ 'Αναγέννησις», περὶ τοῦ ἕργου τῆς δποιας ὡμίλησεν εὑρύτερον ἡ κ. Ἡ. Κοπάδη, ὑπάτη Σύμβουλος τῆς Γκάπτα.

—Τήν ἐπομένην, 3ην Αύγουστου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἔκει Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ὡμίλησε δὲ κατ' αὐτὴν ἐπικαίρως πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα καὶ ἔχειροθέτησεν εἰς Πνευματικὸν τὸν Ἱερατ. Προϊστάμενον Αιδ. Στέφ. Παπαδούλιαν. Τὸ ἀπόγευμα παρέστη εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν εἰς τὸ κοινοτικὸν πάρκον, ἡτις ὀργανώθη πρωτοβουλίᾳ τῆς Γκάπτα

—Τήν 5ην μετέβη εἰς Σικάγον καὶ παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου τῆς Παναρκαδικῆς Ομοσπονδίας.

—Τήν 6ην, ἔορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος παρέθεσεν ἐπίστημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιώτατου.

—Τήν 7ην παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τῆς Παναρκαδικῆς, εἰς τὸ δποιον παρεκάθησαν ἐπίσης δ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, δ Πρεσβευτής τῆς Ἐλλάδος κ. Πολιτης, δ Αμερικανὸς Δῆμαρχος Σικάγου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Κατ' αὐτὸν δ Σεβασμιώτατος ὡμίλησε καταλλήλως.

—Τήν 8ην ὡμίλησεν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τηλεοράσεως τῆς Ἑταιρίας A. B. C., μὲ θέμα τοὺς προσφάτους ἀγῶνας καὶ τὰ δεινὰ τῆς Ἐλλάδος, ἀπήντησε δὲ συγχρόνως εἰς τεθέντα ἔρωτήματα.

—Τήν Κυριακήν, 10ην Αύγου-

στοι, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐνώπιον πλήθους πιστῶν εἰς τὸν ἐν Σικάγῳ 'I. Ναὸν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, θοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου κ. Γερασίμου. Παρέστη μεταξὺ τῶν ἄλλων δ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἐλλάδος κ. Τρανός. Μετὰ τὴν δμιλίαν του ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἡμέρας ἀνέγνωσε μήνυμα τῆς A. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τοὺς ἐκκλησιαζομένους Συνέδρους τοῦ Παναρκαδικοῦ Συνεδρίου. Κατὰ τὸ γεῦμα τὸ δποιον ἐπικολούθησεν, ὡμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς ἐπιπαρέσεως τῶν δμογενῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ἡμερησίων Σχολείων.

—Τήν 12ην μετέβη εἰς Ellis Island πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἔκει κρατουμένων Ἐλλήνων ναυτικῶν. Ἡ Διεύθυνσις τῆς ὑπηρεσίας ταύτης ὑπεδέχθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον φιλοφρόνων καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐπιληφθῇ εύνοϊκῶς τῶν προσθλμάτων τῶν κρατουμένων. Οἱ κρατούμενοι ἔξεδήλωσαν ποικιλοτρόπως τὸν θαυματόν σεβασμὸν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα.

—Τήν 17ην, μεταβάς εἰς Washington, D C., ἐλειτούργησεν εἰς τὸ Constitution Hall θοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἱερατ. Προϊσταμένων τῶν ἔκει δύο Κοινότητων μας καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου. Τήν θείαν λειτουργίαν παρηκολούθησαν ὑπερτρισχύλοι δμογενεῖς ἐκ τῶν συγκεντρωθέντων ἐπ' εὐκαίρᾳ τοῦ Εθνικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀχέπα.

Ο Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

—Τήν 16ην Ιουνίου, διὰ μικρᾶς προσευχῆς καὶ δμιλίας ἡνοίκευν ἐπισήμως τὸ Περιφερειακὸν Συνέδριον τῆς Ἀχέπα ἐν Birmingham, Ala., τὸ δὲ ἐσπέρας ὡμίλησεν ἐπίσης εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

—Τήν 17ην, ὡμίλησε ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς πόλεως τονίσας κυρίως πόσον χρήσιμος εἶναι ἡ εἰς τὴν Ἐλλάδα διδομένη Ἀμερικανικὴ θοήθεια καὶ πόσον θαυμάται τὸν ἀπὸ τοὺς δμογενεῖς τῆς ειρημένης πόλεως, κυρίους, κυρίας καὶ παιδιά, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ δραν καὶ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους ἔρωτήσεις των.

—Τήν 19ην, ἀνελθὼν εἰς Μέμφις, Τενν., εἶχε μακράν σύσκεψιν μετὰ τῶν αὐτόσε ήγετικῶν στελεχῶν τῆς Κοινότητος, αὐθημερόν δὲ ὡμίλησε καὶ πρὸς τὰς κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, συγκεντρωθείσας ἐν τῇ Κοινοτικῇ αίθουσῃ.

—Τήν 21ην ίδ. μ., φθάσας εἰς Charlotte, N. C., ἐλειτούργησε τὴν ἐπομένην ἐπ' εὐκαίρᾳ τὸν αὐτόσε συνεδριάζοντος Σωματείου τῶν Εύρυτάνων καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Τήν ἐπομένην παρευρέθη εἰς τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίαν των καὶ κατόπιν προσευχῆς ὡμίλησε. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ίδιας ἡμέρας ὡμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῆς Εύρυτανας.

—Τήν 24ην, παρευρέθη καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸ ἐπίσημον γεῦμα, παρευρισκομένων καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, τὴν δὲ ἐπομένην ὡμίλησε πρὸς τὰς νέας καὶ τοὺς νέους τῆς δραστηρίας.

—Τήν 28ην, ἀφιχθεὶς εἰς Poughkeepsie, N. Y., ἐπ' εὐκαίρᾳ τῶν αὐτόσε συνεδριάζοντας 'Αχεπικῶν τημάτων τῆς πόλεως καὶ τῆς Πολιτείας Νέας Υόρκης, ἐτέλεσε 'Αρχιερατικὴν Λειτουργίαν τὴν ἐπομένην καὶ ὡμίλησεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν, ἔχαιρέτισε τοὺς δξιωματούχους καὶ τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως 'Αχέπα καὶ ἀκολούθως ἔψαλτο δοξολογίαν ἐπὶ τῇ έορτῇ τοῦ δνόματος τοῦ θασιλέως Παύλου.

—Τήν 30ην ίδ. μ., κατόπιν προσευχῆς ἡνοίκευ τὴν πρώτην συνεδρίαν καὶ ὡμίλησε καταλλήλως, τὸ δὲ ἐσπέρας παρευρέθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς αὐτῆς δραστηρίας, καθὼς καὶ τὴν ἐπομένην, εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, δρόνο καὶ ὡμίλησε. 'Ἐπίσης παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Hyde Park, N. Y. τελετὴν τῆς καταθέσεως θαρυτίμου στεφάνου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀσεμνήστου Προέδρου Φραγκλίνου Ρούζβελτ.

—Συνεχίζων δ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός τὴν περιοδείαν τὴν 1ην Αύγουστου 1952 εἰς Μόργκαντάουν, W. Vn., δρόν, συγκεντρώσας εἰς μίαν αἴθουσαν τοὺς δλίγους δμογενεῖς τῆς ειρημένης πόλεως, κυρίους, κυρίας καὶ παιδιά, ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ δραν καὶ ἀπήντησεν εἰς διαφόρους ἔρωτήσεις των.

—Τήν 2αν Αύγουστου, μεταβάς εἰς τὸ πλησίον χωρίον Μέισοντάουν, W. Vn., ἐπεσκέφθη τὰς τρεῖς δμογενεῖς αὐτόσε οἰκογενείας.

—Τήν κυριακήν, 3ην Αύγουστου,

έλειτούργησε καὶ ώμίλησε ἐν τῷ Ναῖσκω τῆς μικρᾶς τώρα, ἀλλ' ἀλλοτε ἀνθούσης Κοινότητος Sabaton. W. Vα., ἡ ὁποία τιμάται εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης.

—Τὴν 4ην, 5ην καὶ δην Αὐγούστου ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τοῖς χωροῖς White Sulphur, Covington καὶ Lewisburg Δυτικῆς Βιρτιγίνιας δλίγους δμογενεῖς μας καὶ ώμιλησε πρὸς αὐτούς.

—Τὴν 9ην ίδιου μηνὸς, κατελθὼν εἰς Knoxville, Tenn., ἔψαλεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ 'I. Ναῷ τῆς αὐτόσες Κοινότητός μας, τὴν ἀδὲ ἐπαύριον, Κυριακήν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ώμιλησεν ἐπ' εὐκαρίστου Συνεδρίου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀγριῶν τῆς ἐπαρχίας Εύρυτανίας, τὸ δὲ ἑσπέρας παρευρέθη εἰς τὴν σχετικὴν συγκέντρωσιν.

—Τὴν 11ην ίδ. μ. ἔκαμε τὴν ἐναρκτήριον προσευχὴν καὶ ώμιλησε πρὸς τὰ μέλη τῆς Ὀργανώσεως, τὸ ἀπόγευμα ώμιλησε πρὸς τὰς κυρίας τῶν καὶ τὴν 12ην ίδ. μ. ώμιλησεν εἰς τὸ δεῖπνον, συγχαρεῖς αὐτούς διότι προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν τὰς παραδόσεις τῆς δμογενείας καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας μας.

—Τὴν 13ην ίδ. μ., ἀνελθὼν εἰς Greensboro, N. C., ἔψαλε τὴν παράκλησιν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν 14ην ίδ. μ., μετὰ ἐπίσκεψιν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως διὰ κοινῶν Τρισάγιον, ἔχοροστάτησεν εἰς τὸν M. Ἐσπερινόν. Τὴν 15ην, Ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζοντος τοῦ αὐτόσες Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας.

—Τὴν 17ην κατελθὼν εἰς Gastonia, N. C., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ώμιλησε ἐν τῷ αὐτόσες ἐκκλησιδιῷ ἐπὶ τῇ εὐκαρίστῃ τῆς Συνελεύσεως τῶν Ἀραχωβιτῶν, ἀναγνώσας καὶ Τρισάγιον πρὸ τοῦ Ἡρώου τῆς Ἀδελφότητος. Μετὰ τοῦτα ώμιλησε εἰς τὸ σχετικὸν γεύμα. Τὴν ἐπαύριον ἤνοιξεν ἐπισήμιας τὸ Συνέδριον καὶ τὴν 19ην ίδ. μ. ώμιλησε διὰ μακρῶν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον, ἔξιτορήσας καὶ τὰ τοῦ εἰς Ἀράχωβαν ταξίδιον του. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δμιλίας ἔγκαθιδρυσε τὸ νεοεκλεγέν Συμβούλιον.

—Τὴν 24ην ἔχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Charlotte, N. C. 'I. Ναῷ καὶ ώμιλησε μὲ θέμα «Ἄστηρότης καὶ Ἐπιείκεια.»

—Τὴν 25ην ίδ. μ. κατελθὼν εἰς Chester, S.C., ἐπεσκέφθη τὰς δύο αὐτόσες δμογενεῖς οἰκογενείας, τὴν δ' ἐπομένην, ἀνελθὼν εἰς Durham N.C., ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τῷ νοσο-

κομείῳ Duke τρεῖς ἀσθενοῦντας δμογενεῖς μας.

—Τὴν 27ην μεταβάς εἰς High Point, N.C., ἐπειθεώρησε τὸν αὐτόσες κτιζόμενον ναΐσκον καὶ τὴν αἴθουσαν, εἰσηγηθεῖς διαφόρους μικρῶν τροποποιήσεις.

—Τὴν 28ην ἔψαλεν ἑσπερινὸν καὶ τὴν ἐπαύριον, ἐορτὴν τοῦ 'Αγίου Ιωάννου, ἔχοροστάτησε καὶ ώμιλησε ἐν τῷ ἐν Winston-Salem, N.C. 'I. Ναῷ, δμιλήσας καὶ πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφόφοτηος.

—Τὴν 30ὴν ἔψαλεν ἑσπερινὸν ἐν τῷ ίδιῳ Ναῷ καὶ τὴν Κυριακήν, 31ην ίδιου, ἐλειτούργησε καὶ ώμιλησε μὲ θέμα κατάλληλον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, συγκεντρώσας τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, ώμιλησε πρὸς αὐτούς, καὶ ἀργά, τὸ ἑσπέρας, ώμιλησε πρὸς δλην τὴν δμογενεῖαν ἐν τῇ αἰθούσῃ περὶ Ἐλλάδος.

Ο Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκίηλ

·Ο Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκίηλ τὴν 29ην Μαΐου μετέθη εἰς Φιλαδέλφειαν καὶ παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀπονομῆς διπλωμάτων τοῦ ἐκεῖ Ἐπισκοπειανοῦ Σεμιναρίου, παρέλαβε δὲ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. κ. Παντελέμονος, τὸ ἀποδοθέν αὐτῷ τιμητικὸν Διπλωματοῦ τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

—Τὴν 30ὴν Μαΐου ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τῶν 'Αγίων Ἀποστόλων, ἐν Χαϊθερχίλλ, ἀνέπειμψε ἐπιμημόσουν δέσιν ὑπὲρ τῶν πεσόντων ὑπὲρ Πατρίδος καὶ παντὸς Ὀρθοδόξου καὶ ἔχειροτόνησε τὸν μὲν ἀπόφοιτον τῆς Σχολῆς διάκονον κ. N. Μυλωνίδην εἰς Πρεσβύτερον, τὸν δὲ κ. Γεώργ. Μπακόπουλον εἰς διάκονον.

—Τὴν 8:30 μ. μ. τῆς ίδιας ἡμέρας παρέστη εἰς τὸν χορὸν τῆς Νεολαίας τῆς Κοινότητος Σάουθμπριτζ, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

—Τὴν 1ην 'Ιουνίου, ἐλειτούργησε καὶ ώμιλησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς μας, παρόντων τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῆς δησι τάξεως τῶν ἀπογευματιῶν Κοινοτικῶν καὶ Παροικιακῶν Ἐλληνικῶν σχολείων Νέας Ἀγγλίας, οἵτινες προσῆλθον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, ἵνα λάθουν μέρος εἰς τὸν A' Διαγωνισμὸν εἰς τὴν Ἐλληνικὴν γλώσσαν, δργανωθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου. Τὴν 12ην μεσημβρινὴν, παρετέθη γεῦμα πρὸς τοὺς προσελθόντας. Μετά

δὲ τοῦτο ἐγένετο ὑπὸ τῆς 'Ελλανοδίκου 'Επιτροπῆς ἡ ἔξετασις, ἀκολούθως δὲ ἀπενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου τὰ σχετικὰ βραβεῖα.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 2ας 'Ιουνίου, συνεδρίασε μετὰ τοῦ Διοι. Συμβούλου τῆς Κοινότητος Σάμερβιλ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 4ην, παρέστη εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἐφορείας τῆς Σχολῆς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαήλ, εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὴν 8ην μ.μ. τῆς ίδιας ἡμέρας, συνεδρίασεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Βοστώνης μετὰ τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 'Ετησίας 'Εορτῆς τῆς Θ. Σχολῆς.

—Τὴν 7ην 'Ιουνίου, τὸ πρωΐ, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ μετέδωσε τὰ 'Αχραντα Μυστήρια πρὸς δλους τοὺς φοιτητάς τῆς Σχολῆς, ἐπ' εὐκαριρίᾳ τῆς ἐπικειμένης ἀναχωρήσεώς των διὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς ίδιας ἡμέρας παρέστη εἰς συναυλίαν τῶν χορωδίων τοῦ Καΐμπριτζ, τοῦ Καθεδρικοῦ Βοστώνης, τοῦ Μπρόκτον καὶ μετέδωσε τὰ 'Αχραντα Μυστήρια πρὸς δλους τοὺς φοιτητάς τῆς Σχολῆς, ἐπ' θεολογικῆς Σχολῆς, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 8ην 'Ιουνίου, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τῶν 'Αγίων Δημητρίου ἐν Φώλλ Ρίβερ, Μασσ., ὅπου ἔχειροτόνησε τὸν διάκονον κ. Γεώργιον Μπακόπουλον, εἰς Πρεσβύτερον.

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐτέλεσε τὸν Ἐπισερινὸν τῆς Πεντηκοστῆς καὶ μετὰ ταῦτα μετέθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ 'Αγίου Γεωργίου εἰς Μπέτφορντ, Μασσ., ὅπου ηύλιγησε τοὺς γάμους τοῦ κ. Σ. Προκοπίου, πρώην προέδρου τῆς Κοινότητος Οὐάτερμπερυ, Κονν.

—Τὴν 15ην, συνελειτούργησε μὲ τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. κ. Μιχαήλ, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον 'Ολύμπου κ. Δημήτριον κατὰ τὴν ἐπιστολὴν ἐορτὴν τῆς Θ. Σχολῆς.

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ Θεομελίου Λίθου τῶν Κοιτώνων τῆς Σχολῆς, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἡ ἀπονομὴ τῶν διπλωμάτων εἰς τοὺς ἀποφοιτῶντας, καθ' ἥν δὲ οὐαίρετος εἰς τὴν Σχολῆς μεταβολή τοῦ θεοφιλέστατος Ἐπισκόπου τῆς Σχολῆς μας.

—Τὴν 16ην, ώμιλησε πρὸς τοὺς ἀποφοιτούς τερεῖς τῆς Σχολῆς, οἱ-

τινες συνεδρίασαν εις τὴν Θ. Σχολὴν καὶ ἔξελεξαν νέον Διοικητή κὸν Συμβούλιον.

—Τὴν 21ην μετέθη εἰς Φιλαδέλφειαν, δπου καὶ ἐτέλεσε 'Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Φιλαδέλφειας, οὐλόγησε τοὺς γάμους ἐνὸς νεαροῦ ζεύγους καὶ ἐπεσκέφθη διαφόρους δμογενεῖς τῆς πόλεως.

—Τὴν 22αν, ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Φιλαδέλφειας, οὐλόγησε τοὺς γάμους ἐνὸς νεαροῦ ζεύγους καὶ ἐπεσκέφθη διαφόρους δμογενεῖς τῆς πόλεως.

—Τὴν 23ην, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς 'Ἐθδομάδος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἔχοροστησεν εἰς τὸν 'Ἐσπερινὸν τελεσθέντα εἰς τὸν Ναὸν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ ἐλένης ἐν Καιμπριτζ, Μασσ., καθ' ὃν ὀμιλήσε διά π. Χρ. Πάππας μὲ θέμα: «Ἡ κλῆσις τῶν Ἀποστόλων καὶ ἡμεῖς».

—Τὴν 24ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς Λύνην, Μασσ., καὶ ἔχειροτόνησε τὸν ἀπόφοιτον τῆς Σχολῆς μας κ. Γεώργιον Σακελλαρόπουλον εἰς διάκονον.

—Τὴν 7ην μ.μ. τῆς Ιδίας ἡμέρας, ἐτέλεσεν 'Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν τῶν Ταξιαρχῶν, ἐν Οὐάτερτάουν, ἔνθα ἐκήρυξεν δ ἀρχιμ. Ἰάκωβος Κουκούζης ἐπὶ τοῦ θέματος «δ ὅμνος τῆς ἀγάπης».

—Τὴν 25ην, μετέθη εἰς Νέαν 'Υ. ὄρκην, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. 'Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. Μιχαὴλ. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψεν εἰς Βοστῶνην καὶ ἐτέλεσεν 'Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν Ἀγίου Ἰωάννου Βοστῶνης, κηρύξας ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ ἀναγκαιότης τῆς μελέτης τῆς Ἀγίας Γραφῆς».

—Τὴν 26ην, ἐτέλεσεν 'Ἐσπερινὸν εἰς τὸν ναὸν Κοιμητῆς τῆς Θεοτόκου, ἐν Σόμερθιλ, Μασσ., κατὰ τὸν ὄποιον ἐκήρυξεν δ ἀπόφοιτος τῆς Θ. Σχολῆς πατήρ Γ. Κουτσογιαννόπουλος ἐπὶ τοῦ θέματος «αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου».

—Τὴν 27ην, ἐτέλεσεν 'Ἐσπερινὸν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Βοστῶνης, καὶ ἐκήρυξεν ἐπὶ τοῦ θέματος «ἡ Θεία Κοινωνία κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον».

—Τὴν 28ην, ἐτέλεσε προσευχὴν καὶ ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῆς Νεολαίας τῆς Περιφερείας Ν. Ἀγγλίας, ἐν Σπρίγκφιλντ, Μασσ., καὶ ὀμίλησε ἐπὶ τῶν προθλημάτων καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Νεολαίας καὶ ἐπέθεψε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 29ην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου εἰς Σπρίγκφιλντ, Μασσ., καὶ ὀμίλησε

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Θεέ μου, δικά σου ὅλα τὰ τέκνα εἰναι τῆς γῆς κι' ἡ χάρι Σου σὰν τὴ βροχὴ στὸν ἄγονο ἄμμο, δμως ἔγω, τὴν ὥρα ἐτούτη τῆς σφαγῆς τὸ εἶναι μου τάμα εὐγνωμοσύνης θὰ σου κάμω,

ποὺ εύδοκησες, κάτω ἀπ' τὸ διάφανο οὐρανὸν νὰ γεννηθῶ τοῦ βράχου αὐτοῦ καὶ ν' ἀνασαίνω κι' ἔνα προνόμιο νᾶχω, ἀπ' ὅλα πιὸ τρανό, νὰ ξέρω πῶς νὰ ζῶ καὶ πότε νὰ πεθαίνω.

Λ. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

μὲ θέμα «τὸ μέλλον τῆς νεολαίας μας καὶ ἡ σχέσις των μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν Ἐκκλησίαν μας».

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν οὐλόγησε τὸ γεῦμα τὸ δόποιον ἐδόθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος διὰ τὴν Νεολαίαν εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κέντρον καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπέθεψε τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 30ήν, ἐλειτούργησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ ἐδέχθη εἰς τὸ γραφεῖον του ἔντα ξαστον ἐκ τῶν ὑποψήφιων νέων φοιτῶν τῆς Σχολῆς, πρὸς τοὺς δόποιους ἀνήγγειλε τὰ ἀποτελέσματα τῶν εισιτηρίων ἔξετάσεών των καὶ τοὺς συνεθούλευσε καταλλήλως.

—Τὴν 1ην Ἰουλίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν Ἀγ. Δημητρίου, ἐν Φόλλη Ρίβερ, Μασσ. καὶ ἔχειροτόνησε τὸν ἀπόφοιτον τῆς Θ. Σχολῆς κ. Θ. Σακελλαρόπουλον εἰς πρεσβύτερον.

—Τὴν 5ην μ.μ. συνεδρίασε μετὰ τοῦ ἀρχιεπίκτονος κ. Καντιάνη καὶ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἐγέρσεως τοῦ νέου κτιρίου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 3ην, συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Πατώκετ, Ρ. I., εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς.

—Τὴν 5ην μ.μ., συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Πόρτλαντ, Μαΐην, ἐπὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὴν πρόοδον τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 4ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῆς Σχολῆς καὶ ἐψαλέ δοξολογίαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἔορτῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας.

—Τὴν 6ην, ἐλειτούργησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἐν Νάσουα, Ν. Χ., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

—Τὴν 7ην, τὴν ἐσπέραν συνεδρίασε μετὰ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος Ἀγ. Ἰωάννου ἐν Βοστῶνῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Θ. Σχολῆς μας.

'Ο Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὁλύμπου Κος Δημήτριος

—Τὴν 4ην Ἰουλίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου τοῦ Παρροδιακοῦ Συλλόγου, δ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ὁλύμπου κ. Δημήτριος ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐν Warren, Ohio καὶ ἤνοιξε διὰ προσευχῆς τὰς ἐργασίας τοῦ εἰρημένου Συλλόγου.

—Τὴν 5ην Ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὸν ἐσπερινὸν εἰς τὴν Κοινότητα Farrel, Pa., μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο δεξιώσις εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς ἣν ὀμίλησε καταλλήλως, τὴν δὲ ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θείον Λόγον.

—Τὴν 13ην Ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἔχειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν κ. K. Raptην, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, ἐν Ambridge, Pa.

—Τὴν 20ήν Ἰδ. μ., ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Παγκρητικοῦ Συνεδρίου, μετέθη καὶ ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν Detroit, Mich., καὶ διὰ προσευχῆς ἤνοιξε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 24ην, παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐπίσημον δεῖπνον τοῦ ὁσ. ἀνω Συνεδρίου καὶ ὀμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 27ην, ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τοῦ Πανηγυρίζοντος Συλλόγου τῶν Χίων «Ἀγία Μαρκέλλα», ἐτέλεσε τὴν Θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον εἰς τὸν I. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, Νέας 'Υόρκης.

—Τὴν 30ήν, μετέθη καὶ ἐτέλεσεν ἀγιασμὸν ἐπὶ τῇ ἐκσκαφῇ τῶν θεμελίων τῆς νέας ἐκκλησίας εἰς τὸ Perth Amboy, N. J.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πρεσβ. Ιωάννου Ράμφου, ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ, τεῦχος Ε', ('Ιωάννης δ Καλυθίτης, Τρύφων δ Μάρτυς, Βλάσιος δ Ιερομάρτυς, Θεοφύλακτος δ Νικομηδείας), σελ. 36, ἐν Ἀθήναις, 1950.

Τοῦ αὐτοῦ, ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ ΜΕ-

ΛΕΤΗΜΑΤΑ, τεῦχος ΣΤ', (Οἱ Ἀγιοὶ Σέργιος καὶ Βάκχος, Μόδεστος Ἱεροσολύμων, Χαράλαμπος Ἱερομάρτυς, Πέτρος καὶ Παῦλος), σελ. 32, ἐν Ἀθήναις 1952.

Τοῦ αὐτοῦ, ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, σελ. 36, ἐν Ἀθήναις,

1952. (Τὰ ἔργα τοῦ π. Ράμφου δύνανται νά προμηθευθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι γράφοντες ἀπ' εὔθειας πρὸς τὸν συγγραφέα, δόδος Πρίγκηπος Κωνσταντίνου, ἀρ. 40, Ψυχικόν, Ἀθηνῶν).

BYZANTINOI ΝΑΟΙ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ. 'Υπδ. Φ. Δ. "Ἐκδοσις Ἡθικοθρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Φῶς», Πόλις, 1952, σελ. 112.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

† ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον δ γνωστὸς εἰς τὸν Κλῆρον καὶ τοὺς διμογενεῖς Ἱερεὺς Ἰωάννης Ζωγράφος.

Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡ Ἑκκλησία μας ἀπώλεσεν ἕνα δητῶς πεπαιδευμένον, εὔσυνεδητὸν καὶ εὐσεβῆ λειτουργὸν τῆς καὶ ἡ διμογένεια ἔνα ίκανὸν καὶ ἐνθουσιώδη ἐργάτην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ίδανικῶν καὶ τῶν ἔθνικοθρησκευτικῶν τῆς προσπαθειῶν.

Ο ἀείμνηστος πατήρ Ι. Ζωγράφος ἐγεννήθη εἰς τὰ Δαρδανέλια τὸ ἔτος 1884. Ἐσπούδασε θεολογίαν εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἔχειροτονήθη δὲ Ἱερεὺς τὸ 1906 ὑπὸ τοῦ δαιδάλου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γερμανοῦ. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπηρέτησε πιστῶς καὶ εὐόρκως τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἔθνικὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Τουρκίαν, ἔφθασε κατὰ τὸ ἔτος 1922 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς διὰ νὰ ὑπηρετῇ μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἀπόδοσιν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν διμογένειαν, ἐργασθεὶς εἰς τὰς Κοινότητας τοῦ Cleveland διόπου ίδρυσε καὶ τὸ πρῶτον ἐκεὶ Ἑλληνικὸν σχολεῖον, εἰς Chicago, εἰς Miami, εἰς New Orleans καὶ τελευταίως εἰς τὸ San Antonio.

Ἄλλ' ὁ ἀείμνηστος πατήρ Ι. Ζωγράφος δὲν ὑπῆρξε μόνον διδακτός λειτουργὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν μεγάλων ἐντολῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνορθοδόξου κοινωνίας. Κατέστη οὖτος γνωστὸς καὶ ἔξειται μήτη κατ' ἀξίαν καὶ ὡς εἰς ίκανὸς ἀγιογράφος. "Ἐργα του κοσμοῦ ἡδη πολλὰς ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας εἰς San Antonio, τὴν διοίαν μὲ ἀπαράμιλλον πίστιν ὑπηρέτησεν.

Εἰς τὸν νεκρὸν ἀπεδόθησαν δλαι αἱ τιμαὶ καὶ διαθύτατος σεβασμὸς ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς του ποιμένου, τῶν διμογενῶν μας εἰς San Antonio.

Ο Σεβασμιώτατος ἐπίσης ἐσπευσε νὰ ύποθάλῃ τὰ ειλικρινῆ του συλλυπητήρια εἰς τὴν εὐσεβῆ Πρεσβυτέραν κ. Στ. Ζωγράφου, ὡς καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐκλιπόντος ἀείμνηστου κληρικοῦ.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

17 ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ Ολόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἡ δοπία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώσεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γραφατε:
ORTHODOX OBSERVER
10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

NEW YORK
CHURCH SUPPLY
INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατάστημα καὶ ἔργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἐνωθῆ ὑπὸ τὴν ίδιαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐλαδῶν "Εχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέρων παρακαθήκην διὰ γαρνιτούρες. Η περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπικῆς εἶνε μοναδική εἰς τὸ εἶδος της. "Οταν ὑφοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἀμφιστα καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

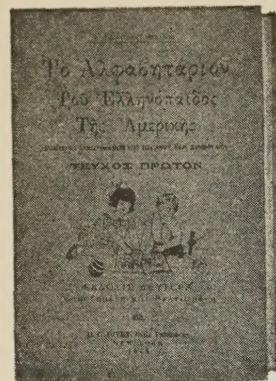
NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.
BARCLAY 7-5964

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΔΙΑ ΤΑ ΕΔΩ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

"Έχουν γραφή και έκδοθή ἐν Ἀμερικῇ
τὰ ἀνυπέρβλητα

BIBLIA DIVRY

Αἱ Σχολικαὶ Ἐκδόσεις τῶν Καταστημάτων DIVRY συνετάχθησαν καὶ ἔξεδόθησαν ἐν Ἀμερικῇ ἐπίτηδες χάριν τῶν Ἑλληνοπατέρων τῆς Χώρας ταύτης, διὰ τὰ δποῖα τὰ ἐξ Ἑλλάδος εἰσαγόμενα βιβλία εἶναι, ως γνωστόν, ἀκατάλληλα λόγῳ τῆς μεγάλης διαφορᾶς περιθάλλοντος, ζωῆς, νοοτροπίας καὶ συνθηκῶν διδασκαλίας μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν παιδιῶν τῆς Ἀμερικῆς.

'Εκτὸς τῶν δύο ἀνυπερβλήτων ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ Α' καὶ Β' Βιβλίου, Κωνσταντοπούλου, ἐσχάτως ἔξεδόθησαν ύπὸ τῶν Καταστημάτων μας εἰς νέας ἐκδόσεις τὸ ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Β' ἢ Γ' Τάξεως Ε. Κωνσταντοπούλου μὲ Μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ ἄλλα θέματα, ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ Γ' ἢ Δ' Τάξεως Κωνσταντοπούλου, μὲ θέματα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Μυθολογίαν καὶ ἄλλα, τὰ δύο Ιστορικὰ Ἀναγνωστικὰ Πολυζωΐδου ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, τὰ τρία Θρησκευτικὰ Ἀναγνωστικὰ τοῦ Ιδίου—ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ καὶ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, Διδακτικαὶ ΕΙΚΟΝΕΣ-ΙΣΤΟΡΙΑΙ Πολυζωΐδου εἰς δύο Βιβλία, ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ Ἑλληνιστὶ καὶ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ Ἀγγλιστὶ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ, Νεοελληνικὴ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ Δημητριάδου, κ. ἄ.

Τὰ ύπὸ τῶν Καταστημάτων μας ἐκδοθέντα Σχολικὰ Βιβλία εἶναι ἐγκεκριμένα ύπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἔχουν εἰσαχθῆ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς Ἀμερικῆς, Ἀφρικῆς καὶ Αὐστραλίας. Εἶναι ἐκδόσεις συνταχθεῖσαι συμφώνως μὲ τὰς ἀπαίτησεις τῆς νεωτέρας Παιδαγωγικῆς, καὶ κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐγκριτώτερων διδασκάλων τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὅποιοι, ως ἐκ τῆς πολυετοῦς ἐδῶ πείρας των, εἶναι ύπερ πάντα ἄλλον εἰς θέσιν νὸ γνωρίζουν τί χρειάζεται τὸ παιδὶ τοῦ τόπου ὅπου ζῶ-ιεν. Ἐναρμονισμέναι μὲ τὴν ζωὴν, τὸ περιθάλλον καὶ τὸ πνεῦμα τῶν παιδιῶν τῆς χώρας ταύτης, εἶναι ἐφάμιλλοι τῶν καλλιτέρων Ἀμερικανικῶν, καλοτυπωμέναι ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, καλοδεμέναι καὶ στολισμέναι μὲ πλούτον καλλιτεχνικῶν εἰκόνων πρωτοτύπων καὶ πολυχρώμων εἰς τὰ βιβλία τῶν κατωτέρων τάξεων.

Τὰ Βιβλία DIVRY πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλά Βιβλιοπωλεῖα. "Ἄν δυσκολεύεσθε νὰ τὰ εὕρετε, γράψατε ὅπ' εύθείας εἰς τοὺς Ἐκδότας, ὅπου εύρισκονται πάντοτε αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις εἰς μεγάλην παρακαταθήκην. Διὰ τὰ Σχολεῖα ίδιαίτεραι ἐκπτώσεις.

D. C. DIVRY, INC., Publishers
293 SEVENTH AVENUE, NEW YORK

Tel. ALgonquin 5-2153

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΔΙΒΡΗ ΠΩΛΟΥΝ ΜΟΝΟΝ ΣΧΟΛΙΚΑ
ΒΙΒΛΙΑ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΙΑ ΤΑ
ΕΛΛΗΝΟΠΑΤΕΡΑ ΔΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

